

LIST OF AGENTS FOR ASSAM GOVT. PUBLICATIONS

1. Oxford Book and Stationery Co.,
Scindia House,
New Delhi-1.
2. M/S R. C. Brothers,
4140, Arya Pura,
Sabzi Mandi,
Delhi.
3. Jayna Book Depot,
Chhapparwala Kuan,
Karol Bagh,
New Delhi-5.
4. Firma K. L. Mukhopadhyay,
6/1-A, Banchharam Akurur
Lane, Calcutta-12.
5. Law Book Society,
4-A, Wellington Square,
Calcutta-13.
6. M/S R. Cambray & Co. (P) Ltd.,
"Kent House",
P-33, Mission Row Extension,
Calcutta-13.
7. Law Book Co.,
Post Box No.4,
Sardar Patel Marg.,
Allahabad.
8. Swastic Industrial Works,
59, Holi Street,
Meerut City (U.P.).
9. M/S B. S. Jain & Co.,
71, Abupura,
Muzaffarnagar (U.P.).
10. Oxford Book Centre,
Floral House,
Kuchera Road,
Post Box No.25,
Ajmere.
11. Chapala Book Stall,
Shillong.
12. Assam Book Agency,
Shillong.
13. Mokshada Pustakalaya,
Gauhati, Assam.
14. The Popular Stores & Khaddai
Bhandar, Dhubri.
15. Chakravarty Bros.,
P.O. Mangaldai (Darrang).
16. Janata Book Stall,
Tezpur.
17. Navin Pustak Bhandar,
Golaghat, Assam.
18. Progoti Puthi Bhoral,
New Market,
Dibrugarh.
19. Bhattacharyya Agency,
Dibrugarh.
20. Bani Mandir,
Dibrugarh.
21. Jyoti Mandir,
Rungagora Road,
Tinsukia.

7 copy

Assam Legislative Assembly Debates

OFFICIAL REPORT

FOURTH SESSION OF THE ASSAM LEGISLATIVE
ASSEMBLY ASSEMBLED AFTER THE THIRD
GENERAL ELECTION UNDER THE
SOVEREIGN DEMOCRATIC
REPUBLICAN CONSTITUTION
OF INDIA

BUDGET SESSION

VOL. I

No. 3

The 23rd February, 1963

सत्यमेव जयते

1963
PRINTED AT THE ASSAM GOVERNMENT PRESS
SHILLONG

Price 10 annas.

LEGISLATIVE ASSEMBLY, 1953

(Budget Session)

Vol. 1, No. 2

CONTENTS

The 1953 Budget, 1953

1-2
11-12

A Report on Government's Policies

GENERAL REPORT

FOURTH SESSION OF THE ASSAM LEGISLATIVE ASSEMBLY ASSEMBLED AT THE THIRD GENERAL ELECTION UNDER THE GOVERNMENT OF INDIA

BUDGET SESSION

VOL. I

No. 2

The 1953 Budget, 1953

PRINTED

PRINTED AT THE GOVERNMENT PRESS

Proceedings of the Fourth Session of the Assam Legislative Assembly
assembled after the Third General Election under the
Sovereign Democratic Republic Constitution
of India

The Assembly met in the Assembly Chamber, Shillong at 10 a.m. on Saturday, the 23rd February, 1963.

P R E S E N T

Shri MAHENDRA MOHAN CHOUDHURY, B.L., Speaker in the Chair, nine Ministers, three Ministers of State, two Deputy Ministers and seventy Members.

Debate on Governor's Address

Mr. SPEAKER : There is no question. So, Shri Dulal Barua.

Shri DULAL CH. BARUA (Jorhat) : Mr. Speaker Sir, in support of my amendment I want to make a few observations in connection with the Governor's Address. Sir, I will be failing in my duty if I do not point out some lacunas in the Governor's Address. Like the previous year, in Governor's Address, there is no clear indication about some important problems. There is only a slight indication about some most important and burning problems like Pak infiltration which is endangering the security of the State and the country as well. Sir, when our country, specially this Frontier State, is facing the grave danger from the foreign invasion, the Pakistani infiltration is also threatening the security of the State. Sir to maintain the internal security of the country mere arrest of some Communist persons who are indulging in anti-national activities will not serve any useful purpose until and unless we can root out the real anti-social elements which are creating troubles inside the State. Sir, when the Home Minister of the Central Government could give some hints to the hon. Members of the Parliament about the Pak-infiltration, I do not understand why the State Government which is directly concerned with this issue has not come forward with a clear picture about the number of Pakistani infiltrants. The Governor, in his address, has only given some hints but he has not clearly stated as to how many Pak-Nationals have been arrested, deported and prosecuted. It seems our Government has not taken any proper action inspite of the representations made by the people from various parts of the State. In this connection, I can cite an example. In North Lakhimpur Subdivision, Basudew Sapari, under Dhakuakhana Police Station nearly 320 families have been settled up. They were Pak-Nationals. But the Government did not take any action nor did give any hints till the public made some representations to this effect. I personally brought this matter to the notice of the Hon'ble Chief Minister. Moreover, I reminded the top officials concerned several times but no action so far has been taken. It is now reliably understood that the officer who was deputed to investigate the matter came back with sufficient bribe and submitted the report without giving a clear picture to the Government. The O. C. of that thana also having same alliance with those Pak-infiltrants did not take any action till up to date. In this way, this Government has failed to do anything towards the Pak

infiltration. Now, Sir, these Pakistani Nationals entered Assam not merely due to their economic problem but with a political motive behind them with a view to give information to the Pakistan Government. In this connection, I want to say a few words about the role played by one gentleman in Tezpur during the time of evacuation. This gentleman styled himself as the relative of the hon. Finance Minister and was acting in such a manner which was detrimental to the cause of the country. Just to convince the Muslim population of Tezpur he rumoured that the Pakistan Government entered into an alliance with the Chinese Government and that there would be no torture upon the Muslims even though the Chinese would come to Assam. He also assured the Muslim people that Assam would be divided between the Pakistan Government and the Government of China, *viz.*, Surma Valley will be given to the Pakistan and the Assam Valley to the China. The role of this gentleman was really a great hindrance to the national defence activity. Sir, I fail to understand why Government could not give any importance to such matters.

Sir, another very important factor I want to mention here is that a group consisting of 17 Pakistani people headed by an pro-Pakistani man from Jorhat crossed the river, Brahmaputra *via* Kamalabari on 21st November 1962 along with the Taskar people. There was a high Government Official who helped this group. They have been escorted from Neamatighat in three jeeps with the help of that official. These people started giving wrong informations and created panic amongst the public. Afterwards two or three persons were arrested in this connection but the high Government Official was left out. All hon. Members know that many secret documents were recovered from the residences of pro-Pakistani people. This high Government official who was indulging in such anti-national activities has not yet been arrested. He took those Pakistani people consisting of 17 members to Mariani in his official vehicle but when he could not manage to send them by train he took them, to Dibrugarh and put them somewhere there. God knows what happened to those 17 persons. I brought this matter to the notice of the Hon'ble Chief Minister.

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA (Chief Minister): When did the hon. Member bring this matter to my notice. Does he mean by the latest letter ?

Shri DULAL CHANDRA BARUA (Jorhat): Yes Sir.

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA (Chief Minister): That letter has been received very recently, a few days back.

Shri DULAL CHANDRA BARUA (Jorhat): Sir, apart from this those officials who have been engaged to screen up the Pakistani infiltrants in different places have been transferred to the Headquarters on some vague pretexts. It is also understood that some posts were sanctioned just to screen up such Pakistanis but those posts have not yet been filled up by the Inspector General of Police. It is also understood that the public of Nahorani, Dergaon, Golaghat Subdivision pointed out that Pakistani nationals were residing in that area with the help of some people who are in the party in power. But it is painful to note that the authority did not pay any heed to it. Rather, public of those areas were harassed like anything for their honest action. Therefore, it is difficult to understand how Government has taken steps to drive out the Pakistani people from Assam.

Sir, apart from this, everybody knows, I mean all the hon. Members know that there are many Pakistani elements in Assam for which the defence matter could not be carried out successfully. The C. I. D. department has detected many cases and reported that many meetings were held but no action was taken. I can cite the example of the Kamrup District. It is clearly understood that these Pakistani elements were everywhere. They are giving the secret information from here to Pakistan; because everybody knows that the Dacca Radio announces the secret information of our State before our local radio made such announcement. It is very easy to say that security measures are being taken by the Government to screen up these things properly, if so, why these things are allowed to continue like this. Is it not in contravention to the policy of defending our country from the foreign invasion? I, therefore appeal to the hon. Members of the party in power to stop such anti-national activities.

Therefore, I appeal to all members, through you, that they should not countenance anything inimical to the interest of the State for the sake of their party. Party considerations should not be above the Country's cause. Sir, most of the people who are indulging or encouraging such anti-national activities are in the garb of Congress member. In support of this, the Hojai, Lanka and Jorhat cases may easily be cited.

Shri MAL CHANDRA PEGU [Majuli (Reserved for Scheduled Tribes)]: On a point of order, Sir. The Congressman he has referred to has ceased to be a member of the Congress since 1959.

Mr. SPEAKER: That is not a point of order.

Shri MAL CHANDRA PEGU: On a point of information, Sir.

Shri DULAL CHANDRA BARUA (Jorhat): Sir, these are the things which are agitating the minds of our people. My appeal to the Chief Minister is this unless and until we can clean up these things and unless and until we can give a clear picture to our people, the people are bound to be confused. To remove this confusion proper measures should be taken against such infiltration. For this purpose, I am giving some suggestions. Government have already got census figures for the general population as well as Muslim population. From these figures Government can easily find out in which areas there has been increased Muslim population. In those areas they should employ officials of high integrity with the help of neutral public leader to make a house to house survey for the purpose of detecting the infiltrants. Apart from this, the officials should maintain a register. As census register is not handy, a separate register should be maintained at the Panchayat level as well as at the thana level so that whenever any suspicion arises the illegal immigrants can be easily detected. Then, Sir, these officers, as I have already stated, should be men of high integrity, as it has been our experience that many officers in the border areas after taking bribes have allowed people to cross over from this State to Pakistan and *Vice-versa*. These are my suggestions with regard to this matter.

Then, Sir, another burning topic which the Governor's speech has not mentioned is about the evacuation at Tezpur. Of course, he has given some hints. The evacuation at Tezpur dealt a death-blow to the morale of the people. The Government had all along been silent about the event connected with the evacuation at Tezpur and only after some fissiparous

tendencies developed that the Chief Minister came out with a statement to save his own Colleagues. But I am sorry to say, Sir, that that statement created more confusion in the minds of the people.

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA (Chief Minister): In whose mind confusion was created ?

Shri DULAL CHANDRA BARUA (Jorhat): In the minds of the people.

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA: May be in your mind.

Shri DULAL CHANDRA BARUA: In the people's minds. Sir, it is a fact that the morale of the people of Tezpur was very high till the time of evacuation. They were determined to defend their hearth and home. It is, therefore, surprising what happened afterwards. Whereas the people of North Lakhimpur sustained their morale under the guidance of one Minister and did not leave the place, why did the people of Tezpur leave although there were two Ministers and so many high officials present there ? The Government did not allow the local leaders of Tezpur to explain the actual situation to the Prime Minister and the Home Minister. They have given a wrong picture to the Central Government about the Tezpur evacuation. It is, of course, true that we are not very much experienced about warfare, but we may remember that during the last Great War when bombing was going on in Kohima there was no evacuation. The people of Kohima were similarly inexperienced like us, but the representatives of the people and the Government officials there kept up the morale of the people and encouraged them to stay on. But in Tezpur instead of giving encouragement and support to the people many Government officials, including the two Ministers, left Tezpur by deserting the innocent public. My friend, Shri Mahadeb Das referred to war tactics. What are war tactics when the Army Commander himself deserts his army and leaves the battle ground ? Same is the case of our Ministers and Officials who are the protectors of life and property of the common people. It is simply betraying the cause of the country.

Shri MAHADEB DAS [Bhabanipur (Reserved for Scheduled Castes)] চাৰ, তেখেতে war strategy টো কি বুজাইছে আমাক কৰ মে ?

Mr. SPEAKER: Mr. Barua, you cannot discuss the war strategy here.

Shri DULAL CHANDRA BARUA (Jorhat): He referred to it, Sir

Mr. SPEAKER: No, he did not say anything about war strategy. You cannot refer to any action of the Army.

Shri DULAL CHANDRA BARUA: All right, Sir.

Then, Sir, I have nothing to say about the action taken against the erstwhile Deputy Commissioner of Tezpur, Shri P. K. Das, but we would have liked to hear what he had to say. Moreover, I would like to ask the Government as to why this official only had to suffer much heavy punishment though he was a victim of its circumstances and no action was taken against other officials and two Cabinet Ministers who betrayed the

cause of country at the time of such national crisis? In this connection, Sir, again I would like to draw the attention of the Chief Minister, to another serious development. The Central Government, probably on the recommendation of the State Government, has taken action against a particular officer and this is a time of emergency. But the I. A. S. Officers' Association have expressed grave concern about the action taken against that officer. It is really surprising that even at this time of emergency a Service Association which is the nerve of the administrative machinery can indulge in expressing grave concern over the action taken by the Central Government against one of its members. Therefore, there is every reason to doubt the work of the Government inflicting punishment on this officer. I would like to have some clarification about this from the Hon'ble Chief Minister.

Then Sir, as I said earlier, it was due to these anomalies in Tezpur and due to misrepresentation of particular facts by Government that the people are slowly losing confidence in Government. But, Sir, if we want to evolve a real democratic order and if we want to strengthen the security of this frontier State, it is very necessary that we harness the good-will and co-operation of the people. That is why I appeal to the Chief Minister, through you, Sir, to consider this matter very seriously. The Ministers are the representatives of the people and it is their duty to remain with people for their safety and security even at the cost of their lives. But, Sir, in Tezpur they betrayed the cause of the people, they betrayed the cause of democracy.

Therefore, I think, when they have lost the confidence of the people, they have no longer the right to continue in the administration. They should remember the lesson from our outgoing Union Defence Minister, Shri Krishna Menon who submitted resignation when the people of our country demanded it, that is, in the greater interest of the country. Therefore, I appeal to the Ministers here also to submit resignation when necessity for the greater cause of the people demands.

Sir, along with this, I want to point out another important point. During this emergency, Government issued a circular to the outsiders staying in this State to shift their families elsewhere. Accordingly, Government servants and businessman alike moved away from Assam at the critical hour. May I, Sir, know why such a discriminatory policy is being adopted and colonial mentality being encouraged by the Government in respect of the people of Assam? It is apparent that such people living in Assam do not consider the place where they are staying as their own and much less the indigenous people inhabiting it as their own kith and kin. This has certainly given a moral set back to the people of Assam. Moreover, Sir, the Government also gave them facilities to move away as soon as possible. Now, as the situation has somewhat improved, these people have come back. Come back for what purpose? Only to exploit us. Therefore, Sir, we are to think of these things very seriously and we are to take proper action against such happenings.

Sir, the people of India belonging to other States often say that they are behind the people of Assam at this time of need and that Assam is a part and parcel of India and things like

that. But their activities show otherwise. They gave advance to the Central Government employees to move their families at the time of danger. I appeal to you, Sir, to judge whether this was a proper thing that has been done by them.

Sir, the attitude of the officials at this time of emergency is something to be noted. Civil Defence is being reduced to a farce. Circulars after circulars have been issued in order to speed up the work in the name of emergency but the officials are not given any clear instructions and as a result things are not being done with the necessary efficiency. There is a sense of complacency prevailing everywhere. The various Defence Schemes are nothing but some series of contradictions. Perhaps I can compare the whole thing with something which Md. Bin Tughluq did. In the name of Civil Defence, crores are being spent and our Ministers and officials are making extensive tours inside and outside the State. The result has been duplicacy of work. Now, we have been entrusted with the work of Sramik Bahinis. But in the actual field, we are finding it difficult to function due to frequent interference by the High officials and Ministers, as the latter usually do things for the interest of the party in power. I bring this matter to the particular attention of the Chief Minister that during this period of emergency we must not consider everything from the point of view of the Party in power. I appeal to the whole house to consider this matter in the proper perspective. When the question of national emergency arises, we must view things from a broader angle and there must not be any room for fissiparous tendencies, things that create disunity and division among the people. I want to draw the attention of the Chief Minister particularly to this point.

Mr. SPEAKER: Your time is up.

Shri DULAL CHANDRA BARUA (Jorhat): Sir, kindly give me five minutes more.

Sir, now, I come to a very important matter regarding the North-East Frontier Agency. As hon. Members know very well, with North East Frontier Agency the people of Assam have a historical association—a strong background. Now, it has been known for a certainty that there is a lot of confusion in the minds of the people living in North East Frontier Agency at present. It has been understood that when the administrative officials returned to their respective places, after the Chinese withdrawal they were not welcomed properly by the indigenous people. I may cite an instance: This is what a Local Tribal Katakai of the Lohit Frontier Division said when the Political Officer of that area called upon all the officials to one place and asked them to evacuate at the critical hour; the said Katakai suddenly appeared there and said:

তেতিয়া জনজাতীয় কটকী জনে কৈছিল—“তোমালোকে আমাক ওচৰৰ ককাই ভাইৰ লগত মিলি জুলি থাকিবলৈ দিছিল। জোৰকৰি আমাৰ ঠাইত হিন্দী চলাইছা, শাসন চলাইছা তাতো আমি আপত্তি কৰা নাই। তাৰোপৰি, তোমালোকে আমাৰ ছোৱালীবিলাকৰ চৰিত্ৰ নষ্ট কৰিছা, তাতো আমি নিমাত, কিন্তু এতিয়া এই বিপদৰ সময়ত, তোমালোকে আমাক এৰি বাবলৈ ওলাইছা। যোৱা, আৰু ঘূৰি নাহিবা।”

This is, Sir, how the people of the Lohit Frontier Division reacted very recently by assaulting the officials. It is surprising that the people of Assam are not taken to confidence in regards to matters concerning the North East Frontier Administration. Our local people are considered as outsiders in the North East Frontier Agency. No facility is given to us to come into contact with our brothers and sisters of North East Frontier Agency. Now, a cultural delegation is to visit North East Frontier Agency under the supervision of Shri-mati Indira Gandhi. I fail to understand, why our local people are not allowed there. Why representatives of the local Press are not allowed to visit North East Frontier Agency? We have come to know their earnest desire—the desire of the indigenous people of North East Frontier Agency to be united with the brothers and sisters of Assam; but there is a certain move just to suppress this spontaneous desire of the people. Now, it is understood that at Towang the elderly people have welcomed the administration but the younger generation has not done so. It is because the Chinese have left some Poisonous seeds amongst the local people. Until and unless we take proper steps to stop this by all means, India's very integrity is in question. One of the means of achieving this is the amalgamation of North East Frontier Agency with Assam in the greater interest of the country in the near future. It will be too late to speak of integration if we do not act in time.

Therefore, Sir, I appeal to all of you to think of this matter very carefully when we speak of emergency and integration at this hour. A definite Scheme is urgently required with a view to bringing our those brothers and sisters to our side. I, on behalf of the young people of Assam, can assure you with that we are ready to offer all co-operation to materialise this Scheme.

Thank you, Sir

Shri KHOGENDRA NATH NATH (Goalpara): মাননীয়

অধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ বন্ধু শ্ৰীযুত কমলা প্ৰসাদ আগৰৱালা ডাঙৰীয়াই ৰাজ্যপালৰ ভাষণৰ ওপৰত ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিবলৈ যিটো প্ৰস্তাব এই সদনত দাঙি ধৰিছে—তাত মই সমৰ্থন জনাই দুই এষাৰ কথা কবলৈ ওলাইছো।

১৯৬২ চনৰ বছৰটো আমাৰ জাতিৰ কাৰণে বৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু ঐতিহাসিক বছৰ। এই বছৰতেই অসমৰ সীমান্ত তথা ভাৰত সীমান্ত, কমিউনিষ্ট চীন ৰাজ্যই ৰণ ভেৰী বজাই তোলে আৰু চীনাসকলৰ আক্ৰমণে আমাক বিনোৰত পেলায়। এই ৰণ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হবলৈ স্বভাৱতে আমাৰ মাজত অসাধাৰণ তৎপৰতা আৰু জাতীয় সংহতি গঢ়ি উঠে আৰু বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ জৰিয়তে সমগ্ৰ দেশৰ অৰালবৃদ্ধবণিতাই চৰকাৰৰ লগত পূৰ্ণ মাত্ৰাই সহযোগ আৰু সমৰ্থন কৰিবৰ কাৰণে সৰ্ব্ব প্ৰকাৰৰ তাগ আৰু দুখদুৰ্দশা বৰণ কৰি দৃঢ় সঙ্কল্পবদ্ধ হয় আৰু প্ৰতিৰক্ষাৰ কাৰণে ভাৰতৰ বাহিৰে যথা সম্ভৱ অৰ্থ সংগ্ৰহ কৰি প্ৰতিৰক্ষা তহবিললৈ আগ বঢ়াইছে।

ৰাজ্যপাল মহোদয়ৰ ভাষণত Defence কমিটি গঠন কৰাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। কিন্তু মই ভাবো অসমত যিটো ব্যৱস্থা হৈছে তাৰ পৰা অসমৰ প্ৰতি মহকুমাতে তেনে কমিটি গঠন কৰাৰ কথা উঠিছে। অসমৰ পৰিস্থিতি

প্রতিবন্ধা বিষয়ত বৰ জটিল। যি Defence কমিটি গঠিত হৈছিল তাৰ দ্বাৰা কিছু কাম হৈছিল কিন্তু চৰকাৰৰ তৰফৰ পৰা ঠিকমতে কাম কৰাৰ নিৰ্দেশ নথকাত এটা গোলমালৰ সৃষ্টি হৈছে। বিভিন্ন Sub-Committee গঠন কৰি দায়িত্ব নিয়োগ কৰাৰ ব্যৱস্থা হাতত লৈছিল, কিন্তু পুনৰ চৰকাৰী বিজ্ঞপ্তি বাহিৰ হোৱাত কাম বিলাক ঠিকমতে নহল। আমি ভাবি চাব লাগে যে পঞ্চায়তসকলৰ প্ৰধান কাম কি? আঞ্চলিক-পঞ্চায়ত নাইবা গাঁও-পঞ্চায়তৰ প্ৰধান কাম হল—সবহ শস্য উৎপাদন কৰা, প্রতিবন্ধাৰ কাৰণে ধন-সোন সংগ্ৰহ কৰা ইত্যাদি। সেইটো নহৈ মহকুমা বা আঞ্চলিক পঞ্চায়তক যদি প্রতিবন্ধা বাহিনী অৰ্থাৎ গাঁও প্রতিবন্ধা বাহিনী, জাতীয় প্রতিবন্ধা বাহিনী, স্বেচ্ছাসেৱক বাহিনী সংগঠন কৰিবলৈ দিয়া হয় তেন্তে তাৰ পৰা যে বিশেষ কৃতকাৰ্য্যতা লাভ কৰা হব মই ভাবিবই নোৱাৰো। প্রতিবন্ধা কমিটিৰ ইমান গুৰুত্বপূৰ্ণ কাম এনেকৈ এলোমেলো ভাবে এৰি থোৱাটো নিশ্চয় সমীচীন নহব। প্রতিবন্ধা কমিটিৰ বিষয়টো চৰকাৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভাবে লোৱা উচিত হব। যি ঠাইত গাঁও প্রতিবন্ধা বাহিনী আৰু সৈন্যবাহিনীৰ কথা আছে—তালৈ আঞ্চলিক পঞ্চায়তৰ কথা কেনেকৈ আহিব পাৰে মই কব নোৱাৰো। এতিয়া কিছুমান ঠাইত সৈন্য বাহিনী আৰু গাঁও প্রতিবন্ধা বাহিনী গঠিত হব আৰু কিছুমান ঠাইত নহয়। কিমান পৰ্যায়লৈ গাঁও প্রতিবন্ধা বাহিনী গঢ়ি উঠে সেই বিষয়ে নিৰ্দেশ দিয়া সম্ভৱ হয় নে নহয়—সিও সন্দেহজনক। প্রতিবন্ধা কমিটি বিশেষকৈ অসমৰ কাৰণে ইমান গুৰুত্বপূৰ্ণ যে প্ৰত্যেক মহকুমাতে একোখন আঁচুতীয়া বাজেট থকা আৱশ্যক হৈ পৰিছে। এইটো বাতে কাৰ্য্যকৰীভাৱে গঢ়ি উঠে, সেই উদ্দেশ্য চৰকাৰে নিৰ্দেশ দিয়া দৰ্কাৰ। আজি প্রতিবন্ধা কমিটি মহকুমা পৰ্যায়ত হৈছে হয় কিন্তু কাম হলে হোৱা নাই। মই এই কথাটো চৰকাৰৰ দৃষ্টি গোচৰ কৰিব খোজো যে আজিও আমাৰ বিপদ কাটি যোৱা নাই। সিদিনা প্ৰধান মন্ত্ৰীয়ে কৈছে যে কমিউনিষ্ট চীনে যুদ্ধ বিৰতি ঘোষণা কৰিছে যদিও, ই একেবাৰে বিশ্বাসযোগ্য নহয়। চীনা কমিউনিষ্টসকলৰ এইটো এটা চীৰস্তন কোণল। ইয়াৰ কাৰণে আমি বিপদ অতিক্ৰম কৰিছো বুলি ভাবিলে আমি ভুল কৰা হব। চীনা কমিউনিষ্ট সকলে সেই একে কৌশল কোৱিৰাতো কৰি আহিছে। সেই কাৰণে প্রতিবন্ধা কমিটিটো কাৰ্য্যকৰী কৰা আৰু বেচি শক্তিশালী কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ চৰকাৰে বিশেষ দায়িত্ব লব লাগে। আজি অসমৰ যি পৰিস্থিতি হৈছে সেইটো চৰকাৰৰ অবিদিত নহয়। আমাৰ অসমৰ ভৌগলিক পৰিস্থিতি বৰ জটিল—উত্তৰৰ পিনে চীন সীমান্ত দক্ষিণ-পশ্চিমে পাকিস্থান সীমান্ত—পূবে ব্ৰহ্ম সীমান্ত ইয়াৰ ওপৰিও মাজতে নগা বিদ্ৰোহীসকল। গতিকে আমাৰ বিপদ বেচি। এই বিপদৰ সন্মুখীন হবলৈ আমি প্ৰস্তুত হব লাগিব। Home Guard বা Volunteer Corp কৰি অসমক বন্ধা কৰিব নোৱাৰি। অসমৰ কাৰণে অসমীয়া সৈন্য বাহিনী গঠন কৰিবই লাগিব। আমি যি দেখিছো ভৈয়ামত যি সৈন্য বাহিনী আছে, তাত শতকৰা ১৫ ভাগৰ বেচি অসমীয়া নাই। কিন্তু এইটো এটা অপবিহাৰ্য্য বিষয় যে এই সৈন্য বাহিনীত আমাৰ যথেষ্ট ডেকা বাতে সোমাব পাৰে তাৰ সুব্যৱস্থা অসম চৰকাৰে কৰিবই লাগিব।

আমি যদি ভাবো যে আমাৰ ৰাজ্যৰ পৰা অকল ধন-সোন সংগ্ৰহ কৰিলেই প্রতিবন্ধাৰ কাম সম্পূৰ্ণকৰা হব—আন ঠাইৰ পৰা সৈন্য আহি অসম বন্ধা কৰিব—এনে কথা এতিয়াও যদি ভাবে, তেন্তে নিতান্ত ভুল কৰা হব। আজি চীনে নেফা আক্ৰমণ কৰিছে কালি সিহঁত সিক্কিম আৰু ভোটাণৰ মাজেৰে শিলিগুৰী আহি ওলাবৰ আশংকা আছে, তেনেহলে অসমৰ অৱস্থা কি হব পাৰে? সেই কাৰণে আমাৰ দহ লক্ষ্য অসমীয়া সৈন্য বাহিনী গঠন কৰি দেশ বন্ধা কৰিবলৈ সচেষ্ট হব লাগিব। যাতে আৰু অসমৰ একে বিপদৰ পুনৰাবিভাৱ নহয় তাৰ ব্যৱস্থা

সময় থাকোতেই কবিব লাগিব। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে উপলব্ধি কৰা দৰ্কাৰ যে অসম ৰাজ্যৰ প্ৰায় চাৰিও পিনে সীমান্ত—আন ৰাজ্যৰ দৰে ইয়াৰ প্ৰতিৰক্ষা বাহিনী গঠন কৰি দেশ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ কথা স্কীয়া। আজি আমাৰ ৰাজ্যত যানবাহনৰ উন্নতিৰ ব্যৱস্থা কৰি ৰখা উচিত হব। আমি জানো যে এটা মাত্ৰ Meter Gauge লাইনৰ দ্বাৰা ভাৰতক অসমৰ লগত সংযোগ কৰি ৰাখিছে। যি এটা জাহাজ কোম্পানী আছে সিও যোৱা বিপদৰ সময়ত পাকিস্থানৰ ভিতৰত বাধাৰ সৃষ্টি কৰিলে তাক কাৰো অবিদিত নহয়। পাকিস্থানে ঘৰ্নঘট কৰোতেই বন্ধ হৈ গল। গতিকে অসমে কাৰো মুখাপেক্ষী হৈ থাকোঁতে বিপদজনক হব। গতিকে স্থায়ী পৰিবহন ব্যৱস্থাৰ কাৰণে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰক আমাৰ চৰকাৰে ভালভাৱে হেচা দিব লাগে যে আমাৰ পৰিবহন ব্যৱস্থা শক্তিশালী হব লাগিব নহলে যুদ্ধ জয় কৰা সম্ভৱ নহয়।

ৰাজ্যপালৰ ভাষণত কৈছে যে কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী শ্ৰী টি. টি. কৃষ্ণমাচাৰী আৰু Planning Commission ৰ সদস্য কেই গৰাকীমান আহিছিল আৰু এই মৰ্মে তেখেতসকলে পৰামৰ্শও দিছে যে শিলিগুৰীৰ পৰা যোগীঘোপালৈ এটা Broad Gauge লাইন হব লাগে। তেখেতসকলে ঠিকেই উপলব্ধি কৰিছে। বৰ্ত্তমানে যিটো লাইন আছে সেইটো যদি আজি Collapse হৈ যায় তেন্তে অসম ৰাজ্যৰ সংযোগ একেবাৰেই বন্ধ হৈ যাব।

শ্ৰী টি. টি. কৃষ্ণমাচাৰী এজন বিখ্যাত নেতা—তেখেতে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ ওচৰত তেখেতৰ মত প্ৰকাশ কৰিছে, অসম ভাৰতবৰ্ষৰ এটা অবিচ্ছেদ্য অংশ অসমৰ ৰক্ষাই ভাৰত ৰক্ষা। তেখেতৰ এই অভিমতৰ কাৰণে তেখেত অসমবাসীৰ ধন্যবদৰ পাত্ৰ। তেখেতসকলে যিটো প্ৰস্তাৱ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ ওচৰত দাঙি ধৰিছে সেইটো নিশ্চয় কাৰ্য্যকৰী হব বুলি আশা কৰিছোঁ। ইয়াৰ লগতে আৰু এটা লাগতিয়াল কথা দাঙি ধৰিব খোজোঁ। সেইটো হৈছে খাদ্য ক্ষেত্ৰত অসম এখন ষাৰ্টি পৰা ৰাজ্য। গৱৰ্ণৰৰ ভাষণত কৈছে যে যোৱা দুটা বান পানীত অসমত ২৪ কোটি টকাৰ শস্য নষ্ট গৈছে। অসমৰ কাৰণে এই ক্ষতি এটা বৰ ডাঙৰ ক্ষতি। মথাউৰীৰ বা বানপানী নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ কাৰণে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ২০ কোটি টকাৰ জাগাত মাত্ৰ ৩০ কোটি দিব বুলি কৈছে—মই ভাবো মথাউৰীৰ বাবে আৰু কৃষিৰ উন্নতিৰ কাৰণে এই টকা অতি সামান্য। এই টকাৰে মেবামতি কামহে হব—নতুন মথাউৰীৰ কাম এই টকাৰে নহব। Embankment বিভাগে মেবামতিৰ কাৰণে ৪ কোটি টকা পাব লাগে সেই টকা এতিয়াও সেই বিভাগে পোৱা নাই—সেই কাৰণে এই বিষয়ে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিলো। এই টকাটো বঢ়াই দি দেশৰ শস্য ৰক্ষা কৰি অসমখন বানপানীৰ গৰাহৰপৰা ৰক্ষা কৰিব বুলি আশা কৰিলো।

ৰাজ্যপালৰ ভাষণত এটা কথা উল্লেখ কৰা নাই। সেইটো হৈছে বৰ্ত্তমান দেশত যি পৰিস্থিতি হৈছে—সেই পৰিস্থিতিৰ মাজত প্ৰশাসনীয় খৰছ কমোৱাৰ কোনো ইঙ্গিত পোৱা নাই। বৰ্ত্তমান দেশৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ বাবে অনেক টকাৰ প্ৰয়োজন সেই টকাৰ বাবে প্ৰশাসনীয় খৰছ নিশ্চয় কমাব লাগিব। এই বিষয়ে এটা কমিটি কৰি দিলে হয়তো প্ৰশাসনীয় বহুত বিভাগ কমাই দিব পৰা যাব আৰু ২।৩ কোটি টকা বাহি হব।

নেফা সম্বন্ধে একাধাৰ কব খোজোঁ। নেফা অসমৰ এটা অবিচ্ছেদ্য অংশ।

কিন্তু কেন্দ্রীয় চৰকাৰে নেফা সম্পৰ্কে কি নীতি লৈছে আৰু একো বুজি পোৱা নাই। ভাৰতৰ অন্য ৰাজ্যৰ মানুহ নেফা সোমোৱাত কোনো বাধা নাই অথচ আমাৰ অসমীয়া মানুহ তালৈ যাব নোৱাৰে। ভূটান এখন সুকীয়া ৰাজ্য তাৰ Currency ও সুকীয়া। ভূটানৰ মানুহ ভাৰতলৈ অবাধে অহা-যোৱা কৰি আছে তাৰ কাৰণে বিশেষ কোনো হুকুম নালগে। নেফালৈ অসমীয়া মানুহ অহা-যোৱা কৰা ক্ষেত্ৰত কেন্দ্রীয় চৰকাৰে নীতি পৰিবৰ্তন কৰিব লাগে। Indian Citizen Association ৰ যোগেদি বহুতো পাঞ্জাবী মানুহ টকা, কাপোৰ কানি, সূতা আদি লৈ নেফা ৰাইজৰ সেৱাৰ কাৰণে নেফা সোমাইছে গৈ; কিন্তু অসমীয়া মানুহে তেনে সেৱাৰ কাম কৰিব পৰা কোনো ব্যৱস্থা নাই। এইটো বৰ দুখৰ কথা। সেই কাৰণে মই কব খোজো যে আমাৰ চৰকাৰে যেন এই বিষয়ে কেন্দ্রীয় চৰকাৰৰ লগত আলোচনা কৰি এই নীতিৰ পৰিবৰ্তন কৰাব।

নেফাৰ লগত আমাৰ অসমৰ সম্বন্ধ বহু যুগৰে পৰা আছে। এনে অৱস্থাত অসমীয়া মানুহ নেফাৰ মানুহৰ কাৰণে বেয়া হব এই Theory আৰু স্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰো আৰু উচিতো নহয়। সেই কাৰণে আমাৰ মানুহ নেফালৈ যাব পৰা আৰু তাৰ মানুহো অসমলৈ আহিব পৰা ব্যৱস্থা হোৱা নিতান্ত বাঞ্ছনীয়।

Mr SPEAKER: আপোনাৰ সময় শেষ হল।

Shri KHOGENDRA NATH NATH (Goalpara): মই আৰু বেচি নকওঁ। ইয়াকে মাত্ৰ সদনৰ আগত দাঙি ধৰি বক্তৃত্তা সামৰণি মাৰিলো।

Mr SPEAKER: Srimati Afia Ahmed.

Srimati AFIA AHMED (Jamunamukh): মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, শ্ৰীযুত কমলা প্ৰসাদ আগৰৱালাই শ্ৰদ্ধেয় ৰাজ্যপালৰ ভাষণৰ ওপৰত অনা প্ৰস্তাৱটো সমৰ্থন কৰি দু-আঘাৰ কম বুলি আগ বাঢ়িলো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, ৰাজ্যপালৰ ভাষণটো সছাকয়ে এটি মনোপ্ৰাৰ্থী ভাষণ। তেখেতে চমুকৈ হলেও গোটেই পৰিস্থিতি আলোচনা কৰিছে। সেই কাৰণে তেখেতক মই অভিনন্দন জনাইছো।

অধ্যক্ষ মহোদয়, চীনৰ নগ্ন আক্ৰমণে আমাক সছাকয়ে সজাগ কৰিলে। এতিয়া আমাৰ ভুল ভ্ৰান্তি বিলাক নিজেই বুজি পাইছোঁ। যদিও এই আক্ৰমণে আমাৰ অপূৰণীয় ক্ষতি কৰিলে আনহাতে আমাক এই আক্ৰমণে একতাৰ দোলেৰে বান্ধি দিলে। হাজাৰ হাজাৰ নৱ-নাৰীয়ে নুজহন্তে সৰ্বস্ব ত্যাগ আৰু দান কৰিলে জীৱনৰ শেষ সম্বল পৰ্য্যন্ত দিবলৈও কুণ্ঠিত হোৱা নাই। ইয়াৰ পৰাই বুজিব পাৰি যে আমাৰ দেশৰ প্ৰতি কৰিব লগা ত্যাগ কৰিবলৈ আমাৰ ক্ষমতা আছে। দেশ ৰক্ষা কৰিবলৈ আমি জীৱন দিবলৈ ও সদায় সাজু।

আমাৰ চৰকাৰে এইটোকে চাব লাগে যাতে মানুহৰ মনত এই প্ৰেৰণাটো যাতে সদায় থাকে। হোমগাৰ্ড ট্ৰেইনিঙৰ বিষয়ে কেইবাখনো মাননীয় সদস্য কৈ গৈছে। গতিকে মই ভাবো তেখেত সকলে আগবঢ়োৱা পৰামৰ্শ, বিশেষকৈ শ্ৰীযুত মহানন্দ বড়া ডাঙৰীয়াই আগবঢ়োৱা পৰামৰ্শ যাতে চৰকাৰে পৰীক্ষা কৰি চাই যেন।

অধ্যক্ষ মহোদয়, মই দ্বিতীয়তে কব খোজো যে যিমান দুব সম্ভব আমাৰ চৰকাৰে লাগতীয়াল দ্ৰব্যৰ দাম যাতে অনাহকত বাঢ়িব নোৱাৰে তাৰ বাবে অলপ চোকা দৃষ্টি ৰাখে যেন। এনেয়ে মানুহ জৰুৰী হৈ আছে, তাতে যদি ব্যৱসায়ী সকলে যুক্তিহীন চৰা দাম তোলে তেন্তে ৰাইজৰ মনত বিক্ৰোভৰ সৃষ্টি হব। এই কাৰণে মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰো যেন এটা বিশেষ কমিটি গঠন কৰি হলেও এই লাগতীয়াল ঋদ্যাদ্ৰব্যৰ মূল্য যাতে বৃদ্ধি নোপাই তাৰ কাৰণে যত্ন কৰে যেন।

তৃতীয়তে মই কব খোজো যে নগা দুৰ্বৃত্তসকলে তেওঁ লোকৰ আক্ৰমণ বাদ দিয়া নাই। শান্তিপূৰ্ণ জনতাৰ ওপৰত আৰু বেলেত আক্ৰমণ চলাই আছে। এইটো সছাকয়ে পৰিতাপৰ বিষয়। তেওঁলোকৰ এনে আচৰণৰ ফলত বহুতে জীৱন বিপন্ন হৈছে। গতিকে মই ভাবো এই বিষয়টোত আমাৰ চৰকাৰে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ লগত আলোচনা কৰি সোনকালে নতুন ব্যৱস্থা হাতত লব লাগে। মই এইটোও ভাবো যে নেফা আৰু অসম পুনৰলগ হোৱা উচিত। আজি নেফাৰ পাহাৰী ৰাই-ভনী, ভাই বন্ধু বিপদৰ সময়ত অসমলৈ আহিব লগাত পৰিছে। আৰু সেই নেফাত আক্ৰমণ হোৱাত অসমেই পোন প্ৰথমে বিপদৰ সন্মুখীন হব লগা হৈছে। গতিকে নেফা আৰু অসমৰ মাজত অতীজৰ পৰা এটা এৰাব নোৱাৰা সম্বন্ধ আছে। এই সম্বন্ধ বিচিন্তা কৰি ৰাখিলে দুয়োখন ঠাইত উন্নতীৰ বাটত কিছু বাধা আহিব। সেই কাৰণে মই ভাবো আমাৰ চৰকাৰে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ লগত এই প্ৰস্তাৱটো সোনকালে সক্ৰিয় ভাৱে আলোচনা কৰে যেন।

অধ্যক্ষ মহোদয়, মই মুঠতে ইয়াকে কব খোজো যে আমাৰ অসমৰ ভৌগোলিক পৰিস্থিতি আন আন দেশতকৈ বেলেগ। গতিকে এই দেশৰ যুবকসকলৰ যদি সামৰিক বিভাগত লয় তেন্তে বৰ লাভজনক হব। কাৰণ আমাৰ দেশৰ যুবক সকলে এই দেশৰ পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে ভালকৈ জানে। সেই কাৰণে মই আশা কৰো আমাৰ চৰকাৰে আমাৰ দেশৰ যুবকসকলে (ইমাৰজেনচি) কমিচনত যাতে সোমাব পাৰে তাৰ কাৰণে যথেষ্ট সা-সুবিধা কৰি দিয়ে যেন। বহুত যুবক আছে যি নেকি অলপ সুবিধা পালেই আন দেশৰ মানুহতকৈ বেচি ভালকৈ দেশ সেৱা কৰিব পাৰিব। কিন্তু সা-সুবিধাৰ অভাৱত তেওঁলোকে উন্নতি কৰিব পৰা নাই। সেই কাৰণে মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰো যাতে আমাৰ যুবকসকলৰ মাজত এই সামৰিক বিভাগৰ চাকৰিৰ কাৰণে ভালকৈ প্ৰচাৰ কৰে যেন।

অধ্যক্ষ মহোদয়, কোৱা বাহুল্য যে দেশৰ এই সঙ্কটাপন্ন অৱস্থাত অধিক শস্য উৎপাদনত গুৰুত্ব সমীচিন হব। কিন্তু বৰ্তমান যি অৱস্থাই দেখা দিছে, তাৰ পৰা এনেহে অনুমান হয় যেন পানীৰ অভাৱত এই বছৰতো ৰাইজে খেতি কৰিবলৈ অক্ষম হব। যোৱা বছৰত বান পানীয়ে গোটেই অসম বিধ্বস্ত কৰিলে। তাৰ ফলত কোটি কোটি টকাৰ শস্য নষ্ট হল। এই বাৰ যে কি অৱস্থা হব তাক এনেয়ে অনুমান কৰিব পাৰি। সেই কাৰণে মই চৰকাৰক অনুৰোধ কৰো যাতে তেওঁলোকে অনতি পলমে কিছুমান পাৱাৰ পাম্প বহুৱাই ৰাইজক খেতি বাতি কৰাত সহায় কৰে যেন। এনে অৱস্থাত যদি চৰকাৰে ৰাইজক সহায় নকৰে তেন্তে আমাৰ খেতিৰ অৱস্থা অতি শোচনীয় হব। আজি এই দুৰৱস্থাৰ সময়ত আমাৰ মন্ত্ৰী সকলে যদি ৰাইজৰ মাজত গৈ কিছু আশ্বাস দিয়ে তেন্তে আমাৰ ৰাইজে বহুত প্ৰেৰণা পাব। সেই কাৰণে মই ভাবো আমাৰ মন্ত্ৰী মহোদয় সকলে মাজে মাজে গৈ আমাৰ ৰাইজৰ লগত যদি সহযোগ ৰাখে বহুত কাম আগ বাঢ়িব বুলি মোৰ বিশ্বাস।

অধ্যক্ষ মহোদয়, এইটো বৰ পৰিতাপৰ বিষয় যে আজি আমাৰ চৰকাৰে যমুনা ভেলি প্ৰজেক্টটো হাতত লবলৈ অপাৰগ হৈছে। চাওতে চাওতে আজি ৩য় পৰিকল্পনাৰ মাজ ভাগেই পালোহী তথাপি আজি লৈকে এই যমুনা ভেলি প্ৰজেক্টটো হাতত লোৱা হলে, অধিক শস্য উৎপাদনত বিশেষ ভাৱে সহায় কৰি দুখীয়া খেতিয়ক বাইজৰ জীৱনৰ বহু যোগৰ আশা আকাঙ্ক্ষা পূৰণ হনহেতেন। মই সেই কাৰণে চৰকাৰক বিশেষ ভাৱে অনুৰোধ কৰো যাতে এই যমুনা ভেলি প্ৰজেক্ট যেন আন কাম বাদ দি হলেও হাতত লয়। কৃষকৰ উন্নতিৰ ওপৰতেই দেশৰ সমৃদ্ধি বিশেষ ভাৱে নিৰ্ভৰ কৰে।

অধ্যক্ষ মহোদয়, সৰ্ব্ব শেষত মই চৰকাৰক পুনৰ অনুৰোধ কৰো যাতে হোমগাৰ্ড আৰু আন আন ফ্ৰাইনিঙৰ ব্যৱস্থা, লগে লগে ভিলেজ ডিফেন্চ পলি বৃদ্ধি কৰে যেন। ইয়াকে কৈ মই শ্ৰীযুত আগবৰালাৰ প্ৰস্তাৱটো সমৰ্থন কৰিলো।

Mr. SPEAKER: Mr. Malchandra Pegu.

Shri MALCHANDRA PEGU [Majuli (Reserved for Scheduled Tribes)]: Mr. Speaker, Sir, while supporting the Motion of thanks moved by hon. Member Shri K. P. Agarwalla, I want to speak about some thing which have not found place in the Governor's Address. Sir, being a representative of the most flood and erosion affected area of the State, I expected some mention should have been made in the Governor's Address regarding the measures to be taken by Government for effective rehabilitation of flood and erosion affected people of this area. For the information of the House, I want to say that there are more than two thousand erosion affected families in Majuli; out of these, so far I know, less than 10 per cent of the people have been provided land elsewhere and the rest numbering more than 90 per cent have not been provided with land and they have been wandering about throughout the State in quest of land. Wherever they go the local authorities have refused them for allotment of lands. Even if the local authorities give them land, the local people resist them from taking possession of land. They resist against giving of land to these people, as if, these people are unwanted people. This is a very sorry state of affairs that the Government have not taken any effective step for permanently rehabilitating these people on land. I am glad to learn that our Government is going to reserve certain plots of land for the Jawans and others. These people affected by floods and erosion are also on the same footing with the Jawans. As such for these people also lands should be reserved for their rehabilitation. If this is not done, I am afraid, Government will face serious situation in the next flood season. So, I request the Government to look into this matter. Although, it is not mentioned in the Governor's Address, I am sure, as to permanent rehabilitation of these people, the Finance Minister will enlighten this House about the steps that Government are going to take for rehabilitation of these people in his Budget Speech.

Now, when these flood and erosion affected people have failed to procure land elsewhere and also within their own respective Subdivisions they have taken recourse to earth works. They have joined hands in Sramik Bahinis and thereby they are earning their daily bread. The work of the Sramik Bahini will come to an end as soon as the winter season will be over. Their works will be over from the month of May, or say,

from the last week of April. From the last week of April up to the next winter season what they will do? Where they will go? Whether Government will give them works. When the Government have failed to provide them with land, the Government must provide them with works. Unless that is done, I am afraid, these people will revolt against Government. So, rehabilitation of these people should be taken on war footing. Although these flood affected people have been working on Bunds and P. W. D. roads, they are hankering after a morselle of food. Food is not available within their easy reach. To bring rice or paddy from North Lakhimpur, from where they generally get rice and paddy for purchase they have to obtain permits. The Supply Minister was pleased to direct the Subdivisional Officer to issue permits to these people; but how the poor people who work on roads and embankments will go to the Subdivisional Officer and take permits by spending so much money. So, I request the Government to open cheap grain shops and make rice and paddy available at concessional price for these people within their reach without making them to go to North Lakhimpur for permits, etc. This is a serious matter. I speak it from the core of my heart and I shall be compelled to resign from the membership if nothing is done for them. I declare today if the Government do not take serious view of this matter and save these people from starvation I shall have to resign my membership. I request the Government to see to it.

Now, Sir, regarding integration of N. E. F. A. administration with that of Assam, I want to request this House to move a resolution requesting the Central Government to integrate the N. E. F. A. administration with that of Assam. During the last Emergency period, our President of the All India Congress Committee and some Members of Parliament came over to Assam and had first-hand knowledge about the situation. In a meeting, at Jorhat, the President of the All India Congress Committee said that he would impress upon the Central Government to integrate the administration of N. E. F. A. with that of Assam. The Assam Government must have been handed over the administration of N. E. F. A. If the Assam Government would have the administration of N. E. F. A. hand in the happenings that had happened last time, during the Chinese aggression would not have happened. So, I request all the members of this House to join hands with me and request the Central Government to integrate the administration of N. E. F. A. with that of Assam. Personally, I feel that my own community has got relations with these NEFA people since have intimated connection with us linguistically culturally geographically and what not.

With Revenue Minister, when I went to Kimin I had a talk with the people in their own dialect, and the Revenue Minister was surprised to find how I knew their language. I told him that there was some similarity between their dialect and ours. When I had spoken in their own dialect, they felt us to be their own people. Although these people have so much connection with us, they have been kept separated from it as if they are people of foreign land. So, I request all the hon. Members to move a resolution in this Budget session for integration of NEFA administration with that of Assam, especially at a time when the President of the All India Congress Committee is in our favour.

Now, though it may be unpalatable to most of the hon. Members, I want to speak one thing. While the Punjab Ministry has reduced their members from 31 to 9 during Emergency period, why the State of Assam where we are facing the Chinese aggression cannot reduce the members of the Council of Ministers to 9. While we have so many of the experienced Ministers in the Cabinet under the able leadership of Shri Chaliha what is the necessity of retaining so many Deputy Ministers, Ministers of States and Parliamentary Secretaries. Practically they have no file works during this Emergency period. What they did during the last Emergency period? They were roaming hither and thither. The works which had been done by the M.L.As. had been repeated by them. As a result they made the matters more complicated. The Cabinet Ministers, so far as I know, are in a position to deal with these files. For the time being, during this emergency period, while the Prime Minister has declared that the emergency will have to continue, why we cannot do away with the State Ministers, Deputy Ministers and the Parliamentary Secretaries. Sir, when Punjab has done this thing, why we cannot do this? While the people of Punjab could contribute 5 crores of rupees to the National Defence Fund, why Assam could not contribute 1/5th of the contributions upto now? Reduction of the size of the Council of Ministers to 9 (nine), Cabinet Ministers will help in saving of Rs. 5 lakhs in a year. The money thus saved can be utilised in our National Defence efforts.

Application seeking permission to expunge the portions relating to reduction of the size of the members of the Council of Ministers by Shri Mal Chandra Pegu, M.L.A. is reproduced below:—

To
The Hon'ble Speaker,
Assam Legislative Assembly, at Shillong.

Sir,
I have the honour to request you to kindly expunge that part of my speech regarding reduction of the size of Members of Council of Ministers from the proceedings for which act of your kindness I shall remain ever grateful to you.

Yours faithfully,
Sd /—M. C. PEGU, M.L.A.
23rd March, 1963.

Sir, we are glad to find in the Governor's Address that some new areas are going to be electrified soon, but the constituency wherefrom I come has been excluded and not a single place in the constituency has been mentioned in the list of places to be electrified. So, I request the Electricity Minister to at least electrify Kamalabari. I would request the Minister-in-charge to look into it and electrify this area soon.

Mr. SPEAKER : Your time is up.

Shri MALCHANDRA PEGU [Majuli (Reserved for Scheduled Tribes)] : I shall finish my speech within 3 minutes. Then, Sir, the Mahakuma Parishad and Anchalik Panchayats have been given more responsibility, especially during the Emergency period, for organisation of the Sramik Bahini and Village Volunteer force. But, if the Mahakuma Parishads are not given more powers so that they may control the Panchayats and Anchalik Panchayats, mere fixing of responsibility on them will not be of any use. I would, therefore, request the Government to see that more powers should be given on the Mahakuma Parishads so that they can control the Anchalik Panchayats and Gaon Panchayats.

In the last and not the least I thank the mover of the motion of thanks on the Governor's address and resume my seat with these words.

Shri ROTHINDRA NATH SEN (Karimganj-North) :

মাননীয় অধ্যক্ষ মহোদয়, আসাম বিধান সভায় জীবনের আর একটা মূল্যবান বৎসর অতিক্রান্ত হইল। গতানুগতিকতার হাহাকারদীর্ঘ আসাম বাসী বাস্তবতা সংস্পর্শহীন রাজ্যপালের ভাষণ উপহার পেল। আমরা তাহাদের প্রতিনিধিগণ ঐ ভাষণ মহন করে জাতিকে রাজ্যিক আস্থার পরিচিতি দিতে এই ভবনে সমবেত। স্বভাবতঃই রাজ্যপালের বিরক্তিকর এক দেশদর্শী ভাষণ সামনে নিয়ে নিজেকে অসহায় বোধ করছি। এর মহনে অমৃত তো উদ্ধীত হবে না; উদ্ধীত হবে গরল। যে গরল বিগত ষোল বৎসর যাবৎ এই দেশের সাধারণ মানুষ পান করে করে আজ অন্তঃসারহীন, মনুষ্যহীন, সম্ভাবনাহীন একটা বিকার-গ্রস্ত জাতিতে পরিণত হয়েছে। ভয় হয় আর কত কাল, কত দীর্ঘকাল এই সীমাহীন প্রতারণা, গণতন্ত্রের এই ব্যাভিচার শাসনাবস্থা; এই মাত্রাহীন অভিশাপ বৃহত্তর মানবগোষ্ঠী সহিতে পারবে। তথাপি দেশে রয়েছে পবিত্র সংবিধান, রয়েছে গণতান্ত্রিক আইন, রয়েছে আইন সভা, রয়েছে আমরা প্রতিনিধিগণ, রয়েছে আমাদের পশ্চাতে অতীত বৎসর গুলির মিথ্যা স্তোক, মিথ্যা প্রতিশ্রুতি এবং সর্বোপরি রয়েছে সরকারী ব্যর্থতা এবং সরকারপৃষ্ঠ ভাগ্যবানদের স্বার্থপরতা, স্বজন-পোষণ ও দুর্নীতির ইতিবৃত্ত। দিন কিন্তু ঠিকই চলেছে—, সর্বোৎসাহ বহুধরা অপরিণীম সহিষ্ণুতায় রাষ্ট্রীয় রথচক্রের নিষ্পেষন সয়েই চলেছেন; তবু এর শেষে আছে, অতি ভয়াবহ অতি কঠোর অতীব নির্ভয় সে পরিণাম। সেই দুঃসহ সম্ভাবনার মুখোমুখি আজ আমরা দাড়িয়ে। এই একবৎসর আসাম রাজ্য তথা ভারতবর্ষের উপর দিয়ে অনিশ্চয়তার মহা বিপ্লব বহিয়া গেল। মহাচীনের বিশ্বাস যাতকতার আসাম সীমান্তের ভারত-সুস্থানের বন্ধ রক্তে রঞ্জিত হলো। পৃথিবীর ইতিহাসে আর একবার ভারতবর্ষে রাষ্ট্রীয় হঠকারীটায় অবনমিত হলো। কঠোর সত্যকে এড়িয়ে গিয়ে রাজ্যপাল রাজ্য সরকারের স্তুতিগান করেছেন, কিন্তু ভাবী কল্যাণ ও প্রকৃত বাস্তবামুগ কর্মপদ্ধতি অনুসরণের জন্য যদি রাজ্যপাল রাজ্য সরকারের আভ্যন্তরীণ দুর্বলতা, ব্যর্থতা ও দূরদৃষ্টির অভাবের কথা তাহার বাৎসরিক অভিভাষণে তুলে ধরতেন—আমরা সুখী হতাম, স্বস্তিবোধ করতাম এবং সত্যনিষ্ঠার জন্য হয়ত বা একদা এই বহুসমস্যা কণ্ঠাকিত আসাম রাজ্য ভারতরাষ্ট্রের উত্তর সীমান্তের অতন্ত্র প্রহরী রূপে ইতিহাস রচনা করতে পারত।

মহাশয়! চীনা আক্রমণ প্রসূত অস্থিরতায় তেজপুরে যে বিশৃঙ্খলার উদ্ভব হয়েছিল তার জন্য দায়ী তেজপুরের জনসাধারণ নন। বরং আসামের ইতিহাসে তেজপুরে কতিপয় জননেতা এবং তরুণ সমাজ বীরস্ব ও দেশপ্রেমের স্বর্ণ-স্বাক্ষর রেখেছেন। সরকারী অপরিণামদর্শীতা, সরকার পোষিত নেতৃত্বের ভীকতা এবং অস্থির চিন্তাই

তেজপুরের ক্ষয়-ক্ষতির জন্য দায়ী ; অথচ রাজ্যপাল অসম্বোধে তেজপুরের ব্যাপারে তদীয় সরকারকে কীৰ্ত্তিমান প্রমাণ করতে চেয়েছেন। তেজপুরের যে সমস্ত বে-সরকারী নেতৃবৃন্দ এবং যুবকগণ এবং কোন কোন বিভাগীয় একান্ত নিম্নস্তরের সরকারী কর্মচারীগণ অনুকরণ যোগ্য চরিত্রের পরিচয় দিয়াছেন—সরকারের প্রশংসার এক দেশদর্শীতার বালুচরে তাহাদের বীর্য্যাবল্লা। রাজ্যপাল সমাধিষ্ট করেছেন যেমন করেছেন কেন্দ্রীয় সরকার তেজপুরের জাপৃত যৌবনকে রাষ্ট্রীয় সন্মান না দিয়ে। ইতিহাস কিন্তু এই মিথ্যা মেনে নিবে না কোনদিন, আর একদিন অবশ্যজ্ঞাবী পরিনতিতে ইতিহাসের অমোঘ দণ্ড বর্তমানের অপরাধীগণকে মাথা পেতে নিতে হবে। সেদিনের বুঝি খুব বেশী বিলম্ব নাই।

ম্যাকমোহন লাইন নিয়ে শুধু ভারতবর্ষে নয় আজ পৃথিবী ব্যাপী তোলপাড় চলেছে ; বিশ্বরাজনীতির চমৎকারীদ্বৈ হয়ত আরো কিছুকাল ম্যাকমোহন লাইন আমাদের সম্মুখে অভিধাপের মত প্রকট থাকবে। কিন্তু রাজ্যপালের ভাষণে ও শুধুমাত্র এই ম্যাকমোহন লাইন সম্বন্ধে বিশেষ স্থান অধিকার করে থাকা আমরা আসামবাসীর পক্ষে স্বস্তিকর নয়। আমরা আসামবাসীগণ 'ম্যাকমোহনের' সঙ্গে সঙ্গে পাকমোহনের' প্রতি ও আমাদের সরকার সতর্ক দৃষ্টিদান করুন আমরা সেই দাবী জানাই। ম্যাকমোহন লাইন প্রকাশ্যে শক্তিমদমন্ত চীনা সন্ত্রাসারণবাদী সৈন্যবাহিনী কর্তৃক আক্রান্ত হয়েছিল—তাই সে আক্রমণের বীভৎসতা, বিড়ম্বনা ও অভিজ্ঞতা আমাদের কাছে স্বপ্রকাশ। কিন্তু পাকমোহন লাইন বেয়ে আসামের বুকে অতি সংগোপনে, অতি সস্তর্পনে যে নিরস্ত্র সন্ন্যাসপের অনুপ্রবেশ ঘটেই চলেছে সে দিকে আমাদের সরকারের দৃষ্টি কিংবা কোন বলিষ্ঠ নীতি আছে—আসাম সরকারের অতি বড় মিত্র ও তেমন কথা বলবে না। তাই আজ সরকারকে হসিয়ার করে জানাতে চাই ম্যাকমোহন আপাততঃ কেন্দ্রীয় সরকারের নজরে থাকুন, আসাম সরকার পাকমোহনের কথা একটু ভাবুন—নইলে সোণার লক্ষা শ্মশান করতে এক হনুমানই যথেষ্ট হবে।

মহাশয় ! মাননীয় রাজ্যপালের অভিভাষণে তেজপুরের কথা বলা হয়েছে কিন্তু পরিতাপের বিষয় প্রশাসনিক ব্যবস্থার ভারসাম্য রক্ষার গোঁজামিল দিতে গিয়ে তেজপুরের মহাবলি ভাগ্যাহত, পদচ্যুত ডেপুটি কমিশনার শ্রীপি, কে দাগ মহাশয়কে বেমালাম ভুলে গেছেন। আপৎকালীন অবস্থার স্বয়োগ নিয়ে এই মানুষটাকে বলি দিবার সময় রাজ্যপালের বিচার করা উচিত ছিল কোন অবস্থায় এই জেলাধিকর্তা বিভ্রান্ত হয়ে কর্তব্য বিমুখ হয়েছিলেন এবং এও বিচার করা উচিত ছিল অন্যান্য ডি, আই, পি গণ যাহারা সে সময় তেজপুরে ছিলেন তাহারই বা কোন অতি মানবীয় পৌরুষের পরিচয় দিয়াছিলেন? রাজ্যপাল যদি একটু অনু-সন্ধিৎস হতেন তাহা হইলে তাঁহার রাজভবনেই হয়ত ১৯৪২ ইংরেজীর রেকর্ডে দেখতেন তদানীন্তন রাজ্যপাল—জাপান কর্তৃক ইক্ষলে বোমা বর্ষণজনিত অবস্থায় কর্তব্যরত সরকারী উর্দ্ধতন কর্মচারীগণের পলায়নকে পরম উদারতায় ক্ষমা করিয়া ছিলেন—শুধুমাত্র এই কারণে যে এ জাতীয় যুদ্ধকালীন অবস্থার সঙ্গে ভারতীয় অসামরিক অফিসারগণ পরিচিত নন। তেজপুরের অবস্থা ও কী সম্পর্ক অপ্রত্যা-শিত এবং অনাভিজ্ঞতাসূচক ছিল না? বিদেশী ইংরেজ সরকারের কাছে সেদিন ভারতীয় অফিসারগণ যে সদয় ও বাস্তবগত ব্যবহার পেয়েছিলেন ; আজ আমাদের দুর্ভাগ্য, আমাদের নিজের সরকারের কাছে ততটুকু উদারতা আমরা আশা করতে পারি না। তথাপি তেজপুর নিয়া জনসাধারণের মনে যে সন্ত্রাস জেগেছে, রাজ্যপালের অভিভাষণে তার নিরসনের সূত্র থাকলে শোভন হইত, সম্ভব হত। শুধু বাইরের সংবাদপত্র নয় ; আসাম ট্রিবিউন থেকে আরম্ভ করে আসামের ছোট-বড় সমস্ত সংবাদপত্র সমূহে তেজপুরের যে বিবরণ জনসাধারণ পেয়েছেন এবং

পরবর্তী সময়ে মাননীয় মুখ্য মন্ত্রী, অর্থ মন্ত্রী এবং শিল্প মন্ত্রীদের যে পরস্পর বিরোধী বিবৃতি সংবাদ পত্র মারফৎ প্রচারিত হয়েছে—তাহাতে আমাদের জিজ্ঞাসার সমাধান হয় নাই, রাজ্যপালের ভাষণ তাই আমাদের নিরাশ করেছে। আমি তেজপুরের সেদিনের ইতিহাসে আসাম সরকার বা কেন্দ্রীয় সরকারের অবস্থিতি স্বীকারজনক মনে করি। তেজপুরের গোরব তেজপুরের তারুণ্য, তেজপুরের বেসরকারী নেতৃত্ব, তাহারাই আসামের নতুন ইতিহাসের অগ্রদূত—তাহাদের নমস্কার জানাই।

মহাশয় ! সারা দেশে আত্মপকালীন অবস্থা বিদ্যমান। বর্তমানে এর উদ্দেশ্য নিয়ে আমরা বিরোধ করব না। জাতীয় সংকটে আমরা সকলেই জাতীয় সরকারের শক্তিবৃদ্ধিত সহায়ক হয়েছি। কিন্তু আজ এই আসাম রাজ্যে এই চরম জাতীয় সংকট মুহুর্তে ওতো আমরা বিমাতৃস্নেহ উপেক্ষায় উপেক্ষিত ! কোথায় জাতীয় ঐক্য, কোথায় জাতীয় সংহতি স্থাপনের সমদর্শী রাষ্ট্রনীতি ? সম্মুখের মাননীয় মহামন্ত্রী মণ্ডলীর দিকে ঠাকাইলে কি দেখতে পাই। দেখা যায় মন্ত্রীসভা ও যেন প্রথম ও দ্বিতীয় শ্রেণীর ব্যবধানে বিন্যস্ত। এই মন্ত্রীসভাকে একটি সুখী, সুস্থ, চিন্তায়, কর্মে, সার্থকতায় একই পথযাত্রী মনে করবার মত কোন প্রত্যক্ষ পরিবেশ কি আমাদের সমক্ষে এই এক বৎসরে সৃষ্টি করা হয়েছে ? মন্ত্রী পর্যায়ে প্রতিরক্ষা কমিটিতে আসামের এক বৃহদাংশের প্রতিনিধিদের দাবী আজ ও উপেক্ষিত রয়েছে ; সে, কি আমাদের মাননীয় রাজ্যপাল বলতে চান প্রকৃত সংহতি ও ঐক্যের পথে আসাম সরকার জাতিকে পরিচালিত করতে ইচ্ছুক ? মহাশয়, এখনও সতর্ক হওয়ার সময় আছে। অগণিত মানুষের হৃদয়োচ্ছ্বাসের বিপর্যয় কর প্রকাশের পূর্বেই আসাম রাজ্যের ঐক্য এবং সংহতির জন্য অকৃত্রিম, রাজনৈতিক চাতুরতাহীন পদক্ষেপের প্রয়োজন রাজ্য সরকার যেন অস্বীকার না করেন।

মহাশয় ! বর্তমান পরিস্থিতিতে উত্তর আসামের বিরাট উন্নয়নের প্রয়োজন আমরা স্বীকার করি ; কিন্তু সঙ্গে সঙ্গে পাকিস্তান সীমান্তবর্তী কাছাড় ও মিজো জেলার ও কি প্রতিরক্ষা প্রয়োজনে রাইসা-ঘাট, পুল এবং যাতায়ত ব্যবস্থার বৈপ্লবীক উন্নয়নের প্রয়োজন স্বীকার্য নয় ? কাছাড় জেলার প্রতিরক্ষা মূলক আয়োজন ও চলাচল ব্যবস্থাকে উপেক্ষা করে রাজ্য সরকার যেন ঐ প্রান্তে নৈফা বিপর্যয়কে আমন্ত্রণ না জানান। বাজেট আলোচনায় আমরা কাছাড়ের অপরিহার্য উন্নয়ন ব্যবস্থা সম্বন্ধে বিশদ আলোচনা করবো। প্রসঙ্গক্রমে শিল্পমন্ত্রী কিছুটা শ্রেয় করে বলেছেন কাছাড় সর্বদায় গোলযোগ, তাই এ সব বন্ধ না হলে সেখানে কোন উন্নয়ন মূলক কাজ করা হবে না। আমরা কি শিল্প মন্ত্রীকে জিজ্ঞাসা করতে পারি, ১৯৬০ ইংরাজীতে এই রাজ্যে যে বিভেদিকার সৃষ্টি হয়েছিল সেই অপরাধে কি বৃদ্ধপুত্র উপত্যকার বাবতীয় পরিকল্পনা বন্ধ করে দেওয়া হয়েছিল ? এই এক চোখো রাষ্ট্রনীতিই এই রাজ্যের সর্বনাশ সাধন করবে। শিল্পমন্ত্রী মহাশয়ের সহযোগী কৃষিমন্ত্রী মহাশয় কিছু উদার হলেই কাছাড়ে চিরশান্তি আসবে। স্মরণীয় সরকার নিজের ঘর ঠিক রাখলেই সববিবেচনার পরিচয় দিবেন।

মহাশয় ! আমি কাছাড় জেলার সদস্য হিসাবে ইদানিং শিলচরে যে, মন্ত্রা-স্তিক ভ্রাতৃত্বাভী হানাহানি ঘটে গেল সে সম্বন্ধে স্বভাবতঃই নীরব থাকতে পারি না। শিলচরে যে দুঃখজনক ঘটনা ঘটেছে তাহাতে আমরা সকলেই কলঙ্কিত হয়েছি। ঐ জঘন্য কার্যাবলীর নিন্দার ভাষা আমার নাই। এজাতীয় জঘন্য কার্যেরা আলোচনা ও সঙ্গত নয়। সাথী সদস্য শ্রীভাট্টাচার্য এ নিয়ে বিশদ আলোচনা করেছেন পুনঃ পৌনিকতা সময়ের অপলাপ মাত্র। আমি শুধু মাননীয় সদস্যগণকে অনুরোধ করবো এ জাতীয় সাম্প্রদায়িক বিদ্বেষের মূল কারণ সমূহ আবিষ্কার করে সমাজের বুকে থেকে সে ওলো দূরীভূত করতে। অন্যথায় এই

সর্বনাশ সম্প্রদায়িক ননোবিকারই আশানের সমস্ত ভবিষ্যৎ সভাবনা ও জাতীয় গৌরবকে ধ্বংস করবে। সহস্র বৎসর যাবৎ এই ভারত তীর্থে আমরা হিন্দু মুছলমান নই বহু ধর্মীয় জাতি বসবাস করছি। ইদানিং কালের সম্প্রদায়িক হীনতায় আমরা কি হিন্দু কি মুছলমান তো অতীতে সর্বনাশের পথে পা বাড়াইনি? তবে আজ কেন এমন হয়? কেন আমরা সহনশীলতা ফেলেছি? এই দেশের কোটি কোটি সাধারণ মানুষ, তাঁরা হিন্দুই হউন মুছলমানেই হউন,—তারা তো এসব হাঙ্গামা পছন্দ করেন না! তাঁরা চান নিলে সম্প্রীতিতে জীবন যাপন করতে! নিতান্ত দৈবাবীন আমরা কেউ হিন্দু কেউ মুছলমান হয়ে পৃথিবীতে এসেছি এ সত্য তারা বুঝেন! বেদিক এই শাপের পুনঃ পুনঃ প্রকাশ হয় কেন তাহাই আনাদিগকে অনুধারণ করতে হবে। আপনারা যদি পতীর অন্তর্দৃষ্টি নিয়ে এই সমস্যার মূলে প্রবেশ করেন তা হলে দেখবেন এজন্য প্রধানতঃ দায়ী পাকিস্তানী স্বতন্ত্রিতা আনাদের জাতীয় সরকারের দুর্বল অথচ দুর্বোধো নীতি, তৃতীয়তঃ আমাদের দেশ কতিপয় আত্মসর্বস্ব রাজনৈতিক প্রতিষ্ঠাকামী নেতৃত্বের হীনমত্য। আনাদের ধর্মনিরপেক্ষ, রাষ্ট্ররূপে পবিত্র সংবিধান স্বীকৃতি লাভ করেছে; অথচ আনাদের রাষ্ট্রীয় প্রতিষ্ঠা আবার সমাজগত, ধর্মগত এবং শ্রেণী ব্যবধানে পরিপূর্ণ। এই যোল বৎসরের রাজনৈতিক ও রাষ্ট্রনৈতিক প্রশ্নে একদল সম্প্রদায়িকতা যেমন হয়ে উঠেছে দুঃসহ দুঃসাহসী; তেমনি অপর বৃহত্তর গোষ্ঠি হয়ে উঠেছে অসহিষ্ণু, বিপথগামী। রাজ্য সরকারের দূরদৃষ্টি থাকলে তারা দেখতে পারতেন পক্ষপাতদৃষ্টি সরকার কার্যবলীর ফলে তারা কোন অধঃপতনের অতলে সমস্ত জাতিকে টানিয়া নিয়েছেন। কাছাড় জেলায় বিশেষভাবে শিলচরে কোন কোন সরকারী বিভাগ সম্প্রদায়িক একনায়কত্বের পীটস্থানে পরিণত হয়েছে, ফলে সমাজের কোন বিশেষ সম্প্রদায় সরকারী অনুগ্রহ বিতরণে যেমন হচ্ছে সমৃদ্ধ অপর উপেক্ষিত সম্প্রদায় হচ্ছে ততোধিক বিস্ময়ক।

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA (Chief Minister): Mr. Speaker, Sir, may I say that the hon. Member is making a general observation without giving any material on any subject. I do not think this will be of any use either for me to reply what he has said here or to enquire about these things. It would be very helpful if the hon. Member gives me some materials without making any general observations which have no basis at all.

Shri RATHINDRA NATH SEN (Karimganj-North): I am very thankful to the hon. Chief Minister for asking me to give certain materials. I can say that E. and D. Silchar as an instance.

Mr. SPEAKER: You take note of the observation of the Chief Minister.

Shri RATHINDRA NATH SEN: Yes Sir, I have taken a note of this.

Mr. SPEAKER: Your time is almost up.

Shri RATHINDRA NATH SEN: Give me ten minutes Sir. I have never asked for extension of time. This is the first time.

সামাজিক ভারসাম্য বিনষ্ট হওয়ার এই একটি প্রধান অকারণ অপোনে বিদ্যমান না হলে—আগামী দিন আরো ভয়ঙ্কর হয়ে সমাজজীবনকে বিধ্বস্ত করবে। আনাদের দেশে জাতীয়বাদী মুছলমানের অভাব নাই। একদা যাহারা মুছলীমলীগণ বিরুদ্ধে অনুরূত বন্ধে ভারতবিভাজনের বিরোধীতা করেছিলেন; কংগ্রেসের সমর্থনাত্মক শৃঙ্খলমোচনের মহাব্রতে বৃত্ত ছিলেন আজ তাঁহারা রাষ্ট্রক্ষেত্রে করুণায়

পাত্র । অর্থাৎ অতীতের সেই প্রতিক্রিয়াশীল নেতৃত্ব আজ কী সরকারী উচ্চপদে, কি, কংগ্রেস প্রতিষ্ঠানে, কি পঞ্চায়তে প্রভাবশালী । একান্ত স্বাভাবিক কারণেই সমাজ জীবনে এর বিরূপ প্রতিক্রিয়া দেখা দিতেছে । তাই দেশ হইতে সাম্প্রদায়িক বিরাজকে বিদূড়িত করতে আজ সর্বত্র প্রয়োজন—মূলগত কার্যাগুলির উৎপাটন এবং প্রশাসনিক পক্ষপাতের ও বৈষম্য দূরী করণ । স্বাধীনতা লাভের ঘোল বছরের তিক্ত অভিজ্ঞতা গণজীবনকে দুঃসহ করে তুলেছে ; একে আরো ব্যাপকতা হতে দিলে সর্বনাশ অনিবার্য । চানিছা সরকারের কাছে তাই আমাদের একান্ত মিনতি তাঁহার সরল মনে, অকৃত্রিম হৃদয়বক্তার জন-জীবনের এই সব গুঢ় সমস্যাবলীর সন্মুখীন হওন ।

এখন ও যদি রাজ্য সরকারের হোতাগণ পক্ষপাতদূষ্ট রাজনীতি বর্জিত স্বস্থ, বলিষ্ঠ ও স্বাভাবিক সমাজনীতি অবলম্বিক করেন ; অচিরে সমগ্র আসাম রাজ্যে শান্তি ও সম্প্রীতি প্রতিষ্ঠিত হবে এবং এক জাতি, একপ্রাণ, শুধু মাত্র ভারতীয় পরিনীতিতে আমরা নিজেদের গৌরবাহিত করতে পারবো । কাছাড়ের হান্দামার জনা সাধারণ হিন্দু বা সাধারণ মুছল মানদের দায়ী না করে এই অপযশ আমরা যারা কাছাড়ের সর্বশ্রেণীর হিন্দু মুছলমান নেতৃবৃন্দ ও জনসেবীগণ রয়েছে আমাদের মাথাপেতে নিতে হবে এবং সমাজ সমগ্র জেলা ব্যাপী ব্যাপক পরিভ্রমণ করে উভয় সম্প্রদায়ের নেতৃবৃন্দকে উভয় সম্প্রদায়ের কাছে ক্ষমা প্রার্থনা করতে হবে । আর স্বর্গহীন কঠোরতায় ঘোষণা করতে হবে ভবিষ্যতে যে, অঞ্চলে এজাতীয় হীনতা প্রকাশ পাবে সেই অঞ্চলের সর্বস্তরের নেতৃবৃন্দকে কারা-ক্রম করা হবে এবং সমগ্র এলাকার কঠোর ভাবে টেক্স বসান হবে । এই প্রচেষ্টাই আমাদের কাছাড়ের মাননীয় মন্ত্রীদ্বয়ের সক্রিয়, নিঃসংশয় সহযোগীতা একান্ত প্রয়োজন । আশুপ নিজে একজাতীয় খেলা বন্ধ করতে হবে নেতৃবৃন্দকে নিরভিমান হয়ে জনতার মাঝে গিয়ে দাঁড়াতে হবে । এ না করে কেবল মাত্র বিশেষ কোন সংবাদপত্রের উপর ক্রম হলে সফল হবে না । শিলচরের ঘটনাবলী যদি সরকারী প্রেসনোটি মারফৎ তৎক্ষণাত সাধারণ্যে প্রকাশ করা হত তাহলে কোন পত্রিকাকে উপলক্ষ্য করে সরকারী অকর্ষণ্যতাকে চাপা দেবার প্রয়োজন ঘটত না । একই জেলবাসী হয়ে আমরা পর্যন্ত করিমগঞ্জ নানা উদ্ভট, ভয়ঙ্কর উড়ো সংবাদ শিলচর সম্বন্ধে পেয়েছি । শিলচরের ঘটনাকে সাম্প্রদায়িকতা দোষে দুষ্ট বলে স্বীকৃতি দিয়েছেন কেন্দ্রীয় স্বরাষ্ট্র মন্ত্রী তাঁহার বিবৃতিতে, মাননীয় রাজ্যপাল ও তাঁহার অভিভাষণে একই বিশেষণে বিশেষত করেছেন শিলচরের ঘটনা বলিলে ; অর্থাৎ দত্তাঙ্গা পেল কোন বিশেষ সংবাদপত্র যে সংবাদপত্র এই সেদিন ও চীনা আক্রমণের সময় কি অপরিসীম নির্ভায় কি স্মৃগভীর দেশ প্রেম সমগ্র জাতিকে আসাম সীমান্তের ঘণায়মান দুর্বে্যাগে একীভূত করার ব্রত গ্রহণ করেছেন যে ব্রতের অবগাহণ আজিও অব্যাহত রয়েছে । সময় সময় লক্ষ্য ভ্রষ্ট হয়ে এমনি কতো মারাত্মক ভুলই না আমাদের সরকার করেন । কেন্দ্রীয় স্বরাষ্ট্র মন্ত্রী শিলচরের সাম্প্রতিক ঘটনা বলীর তদন্ত হওয়া উচিত বিবেচনা করেছেন আমরাও মনে করি নিরপেক্ষ তদন্তক্রমে প্রকৃত অপরাধীদের কঠোর দণ্ড দেওয়া কর্তব্য । সরকার প্রকৃত অপরাধীদের সম্বন্ধে আইনগত প্রকৃত ব্যবস্থা অবলম্বন করলে ভবিষ্যতে দূরীত কারীগণ জাতীয় জঘন্য কার্যে লিপ্ত হতে সাহস করবে না । সুতরাং এই রাজ্যে প্রকৃত শান্তি স্থাপনের চাবি কাটি সরকারের হাতেই রয়েছে । সরকার তোষণনীতি বিসর্জন দিয়া প্রকৃত স্বেশাসনের আবহাওয়া সৃষ্টি করণ, জনসাধারণ মাত্র এইটুকু প্রত্যাশা সরকারের কাছে করে ।

মহাশয় ! বেকার সমস্যা আজ এই রাজ্যের অন্যতম কঠিন সংকট । রাজ্যের অন্যান্য অংশের কথা জানি না, একমাত্র কাছাড় জেলায়ই বেকারের

সংখ্যা বিশ সহস্রাবধিক। তদুপরি সহস্রা কেন্দ্রীয় সরকার কর্তৃক স্বর্ণব্যবসায়ের উপর কর্তার আইন প্রণীত হওয়ায় একমাত্র কাছাড় জেলাতেই প্রায় আট সহস্র স্বর্ণালঙ্কার ব্যবসায়ী নিজ নিজ পরিজন নিয়া অনাহারের মুখে নিপতীত হয়েছেন। এই সর্বশ্রাসী সমস্যার আওতায় সমাধান প্রয়োজন। দুঃখের বিষয় রাজ্যপালের ভাষণে স্বর্ণ ব্যবসায়ীদের নিদারুণ সংকট সম্বন্ধে কোন আলোকপাত করা হয় নাই। রাজ্য সরকারের কর্তব্য কেন্দ্রীয় সরকারের সঙ্গে আলোচনাক্রমে দ্রুত এই হতভাগ্যদের জীবনধারণের কোন না কোন ব্যবস্থা করা। দেশের ক্রমবর্ধমান বেকার সমস্যার সমাধানে সরকার অগোপনে তৎপর না হইলে সমগ্র দেশব্যাপী বিঘ্নিত মৃত্যুপথযাত্রী মানবগোষ্ঠীর চূড়ান্ত বিপ্লব সরকারই আহ্বান করিবেন। ইহাই ইতিহাসের শেষ স্বাক্ষর। অজ্ঞাত, পদদলিত, উপেক্ষিত যৌবনের উচ্চ নিঃস্বাস সেদিন দেশের আপ্যাকালীন অবস্থার গুরুত্ব চিন্তা করবে না, তুলে মাঝে অনিবার্য পরিণতির বিভীষিকা। মানুষের কাছে অবিচার পেয়ে পেয়ে হয়ে উঠছে তারা অমানুষ। ওদের আত্মহত্যার অনুকূপ হতে মানুষের সুন্দর জগতে স্বপ্রতিষ্ঠিত করতে না পারলে ভেঙে ফেলবে তারা—এই তথাকথিত সরকারী বুন্যাদ। প্রসাসনীয় ক্ষেত্রে গণতন্ত্রের নামে যে দুঃসহ ব্যতিচার সরকার চালিয়ে যাইতেছেন, সে দিকে যদি মাননীয় রাজ্যপাল একটি দৃষ্টি দিতেন হয়তো দেশের প্রকৃত কল্যাণ সম্ভব হও। আজ দলীয় সরকার কতো নীচে নেমে গেছেন করিমগঞ্জের মিউনিচিপালিটির বিগত জুলাই মাসের নির্বাচন এবং যে হতু কোন কোন বিশেষ মুরব্বীর অনুগ্রহ ভাঙ্গন বিশেষ কোন ও ব্যক্তি মিউনিচিপালিটিত অধিকার প্রতিষ্ঠা করতে পারবেন না, কেবল মাত্র সেই কারণে আজ শত মাস যাবৎ গণতন্ত্রের মূলে আসাম সরকার পুরো মেরে করিমগঞ্জের ভাগ্য পরীক্ষা করছেন। সরকার হয়ত ভেবেছেন সাফল্যকারীক অবস্থার খড়গ যখন জনসাধারণের হাতে ঝুলছে তখন আর ভয় কি? মূর্ত্ততা আর কাকে বলে? একদিকে কংগ্রেস তাঁরশচরে চীৎকার করছেন এক পদ্ধতি, একপ্রাণ, একত্রতা; অপরদিকে চরম নির্লজ্জতায় দলীয় মাংসের ভাণ্ডার। ব্যবসা প্রধান নগরী করিমগঞ্জের গুকনা মাছ বুন্যাদী ব্যবসায়ীগণকে বঞ্চিত করে আসাম সরকার গুকনা মাছ লাইসেন্স, পারমিট দিতেছেন অব্যবসায়ী কংগ্রেসী মাতব্বরদের। তবু সরকার চক্ষুবন্ধ খেকে বিচার আছে, আইন আছে আর রাজ্যপাল সেই সরকারেরই দিবেন সার্টিফিকেট। এই সব মূঢ়, অন্ধ, লুক্ক শাসন গোষ্ঠী দেখতে পাচ্ছেন না দেওয়ালের লিখন। দেখতে পারছেন না—আগামী দিনের বঞ্চিতের দৃঢ় প্রতিজ্ঞ মিছিলে যেদিক তার রবীন্দ্র নাথের ক্ষুধিত পাষাণের বঞ্চিত হতভাগ্য মেহের আলীর কণ্ঠে সরকারের মুখোমুখী দাঁড়িয়ে চীৎকার করবে “সব বাট্ হ্যায়, সব বাট্ হ্যায়।

“তফাৎ মাত্র, তফাৎ মাত্র”—সেই সাবধান বাণী পৃষ্ঠাছে উচ্চারণ করে—আপনাকে ধন্যবাদ জানায়।

Shri MAL CHANDRA PEGU [Majuli (Reserved for Scheduled Tribes)]: Mr. Speaker, Sir, I withdraw that portion of my speech regarding the reduction of the size of the Members of the Council of Ministers and request you to kindly expunge the same from the proceeding.*

Mr. SPEAKER: There is no case of withdrawal of a speech delivered by a hon. Member on the floor of the House. It is upto the Speaker whether certain portion of a speech should be expunged or not from the proceedings.

*For application for withdrawal of the portion of speech, see at page 14.

Shri MAL CHANDRA PEGU: I request you to expunge it. (*Noise*).

Mr. SPEAKER: The Member has no right to do it. Shri Mohi Kanta Das, please.

*Shri MOHI KANTA DAS (Barchalla): Mr. Speaker, Sir, at the outset I congratulate the Governor for his illuminating Address to this August House in which he has dealt with, in brief, the important problems of this State. On the last occasion, Sir, we met here in a grave situation to condemn the most unprovoked Chinese aggression on our land and took certain momentous decision. Since then, series of events passed and our country had to face a grave emergency. There were some reverses in the war front and a large area in N.E.F.A. fell into the hands of the enemy and Tezpur was in imminent danger of enemy occupation. Hon. Members of this August House can well imagine the psychology of the people not only of Tezpur but of the whole of India in such a national catastrophe. Large number of people of Tezpur town had to be evacuated due to the military situation from Tezpur town to Nowgong across the Brahmaputra as Tezpur town was going to be a base of Military operation. In spite of such a tense situation, there was no sign of panic or confusion and evacuation was most orderly, well arranged and without any accident.

As all are aware, evacuation becomes sometimes necessary as a war strategy. History of the world will testify to this. We have known in our life times various instances of such evacuation due to military situation such as Burma Evacuation, Korea Evacuation, etc. This reminds me of the Burma evacuees who came to Tezpur in 1938 or 1939. I speak subject to correction. We were all over-powered with grief to see their suffering and extended to them all hospitality. We did not jeer at them but cheered them up. But, Sir, in our country, there is a section of people and Press, who forgetting the serious circumstances under which evacuation not only from Tezpur but also from N. E. F. A. took place, are out to make various baseless and completely unfounded allegations against the people and the local administration. It is simply unfortunate. If we denounce our army for their initial reverses and the people who were evacuated by the Government due to the military situation, can we expect that morale of the Army and the people would be maintained? It should be understood by all as Governor has said in his address that the evacuation both in NEFA and Tezpur Town was ordered due to the Military situation and not due to panic or confusion. Therefore, Sir, we should be very cautious to make certain allegations which may go to demoralise our people and our Army. Such wild criticism, in my opinion, amount to anti-state activities only.

In this connection, I may be permitted to point out a statement that was issued by our Chief Minister sometime ago. He stated, "It is singularly regrettable and unfortunate that even during this period of emergency certain motivated sections have sought to malign the people and administration so uncharitably and unjustifiably. I would like to stress with all emphasis that the people and administration of Tezpur behaved in an exemplary manner in the face of a very grave and serious situation. It is easy to be critical in retrospect from a distance but the extra-ordinary circumstances and developments that faced Tezpur on that fateful day should not be forgotten.

Sir, we are very grateful to the people and local administration of Nowgong who received the evacuees of Tezpur and N.E.F.A. most warmly as their kith and kin and extended all hospitality to them. When I visited these camps on 22nd November, I was really moved to see how our young boys and girls, men and women, officials and non-officials and leading public took care of the evacuees and managed various camps under the able guidance of our Education Minister. We are also grateful to the people of Gauhati and the local administration for kind hospitality extended to the evacuees from Tezpur and N.E.F.A.

It is most note-worthy that the evacuation was so orderly and well arranged that there was not a single accident either on the North Bank or South Bank, for which the district Authority deserves high appreciation. It would be unfair on my part if I do not mention the services rendered by the Steamer Company, its crew and staff day and night during evacuation of the people across the river Brahmaputra. Their services will be ever remembered by us.

The performances of the Youth Organisation of Tezpur, which rendered yeoman's services to the evacuees and other people during and after emergency are highly commendable.

We are grateful to the Prime Minister, Chief Minister and other Ministers and leaders of the State and the Centre, who visited Tezpur during and after emergency and did their best.

Tezpur public will ever remember the services rendered by Srimati Indira Gandhi, Dhebar Bhai—during and after the emergency in maintaining the morale of the people.

Sir, some controversy has however, been raised by a section of the people and the Press in regard to the Ministers and Leaders leaving Tezpur on 20th November last. Some have called them traitors and cowards and others have demanded their resignation. In this connection, I may be allowed to pose a simple question. When an area is under imminent occupation of the enemy, should the political leaders and members of Government allow themselves to be caught by the enemy and forced to be Quisling of Denmark or Panchen Lama of Tibet or they should be helped as far as practicable to go out of the clutches of the enemy and continue to struggle. There is no instance in History where patriotic political Leaders or Members of Government allow themselves to be caught by the enemy. We find in our life time how DeGaulle Government of France went to England and carried on the struggle from there when enemy occupied France. Now Dalailama the Religious and political head of Tibet being attacked by the Chinese left Tibet and came to India, for shelter with the members of his Government and people, now. Generalissimo Changkai-shek left China's main land and took refuge at Formosa. Dr. Suakarno came to India from Indo-China under similar circumstances. There are such numerous instances in history. In this particular case when the evacuation was complete, the two State Ministers and one Central Deputy Minister and other public leaders left Tezpur at dead of night for Gauhati for taking further instructions from Home Minister and Chief Minister who were then at Gauhati as to the future line of action. They left behind a skeleton Staff with the Heads of Departments to look after those few who preferred not to evacuate and also to do the last minute job which consists in denying the enemy any essential services. While for all these they deserve high appreciation motivated people are out to caste vilification not only at them and the public leaders but also at the administration. Be it what may, they deserve our high appreciation for the services rendered by them, in those crucial days.

Now Sir, the danger of war is not over as repeatedly stated by our Prime Minister. If we now exhaust our energy and time in these squabbles we will simply harm do to the country. So we should now make all endeavours to implement the various schemes that have been launched by Government to augment war efforts. We should gear up our Civil Defence, strengthen Home Guards and Village Defence Force organisations. We should encourage our young boys to join the army. There appears to be a slow down in N.D.F. collection. This should be vigorously pursued.

We pay our homage to those Jawans who gave up their lives in fighting the enemies. We express our high appreciation for the Jawans who fought the enemy at the front. We congratulate the Government for what they have proposed to do for the Jawans. The number of Home Guards should be increased and the organisation should be brought under Police control and discipline. Grow more food campaign should be vigorously pursued.

I will now speak a few words about NEFA. It is high time that the people of the plains and NEFA should be given facility for mutual contact for better understanding. During last emergency, hundreds of NEFA evacuees took shelter in the plains. They were very happy to be in our midst. Recently at the initiative of the Chief Minister a batch of young men from Tezpur went to NEFA and invited the various tribal groups to come to the plains to enjoy the Magh Bihu. They were entertained for 3 or 4 days by different Anchalik Panchayats. Most of them could understand and speak Assamese. They were cordially received and entertained. They felt very happy. Such contact should be always maintained as the weal and woes of the people of NEFA are interlinked with the people of the plains. So the rigidity of the entry rules relating to NEFA should be reasonably relaxed with a view to maintain this contact. We are grateful to the Chief Minister for giving facility for our eleven young men to go to NEFA to meet the NEFA brothers and sisters. We are glad to learn that Chief Minister is sending some men of our State to NEFA as cultural squads to meet the tribal brothers and sisters there. This will help emotional integration of the people of NEFA and the Plains.

A word regarding Silchar incidents. The House must be worried about the happenings, at Silchar. There is none in this August House, who does not condemn the hooliganism- which recently took place at Silchar. We hope that good senses will prevail and the situation will come to normalcy.

In view of the emergency through which our country is passing, we hope all sections of the people living in Cachar will spare no pains to help the authority in the maintenance of peace and order and to bring about harmony among various communities. We are grateful to the Government for taking firm steps for the preservation of peace and orders there. It is desired that an enquiry should be held to find out the root causes of such disorders, so that steps may be taken from now on for the preservation of such incidents in future.

As the emergency still exists and will exist till the enemy gives up every inch of our land, so stringent measures should be taken against anti-State activities, fifth-columnists, unauthorised Pakistan Nationals, enemy spies, etc., who are here to do subversive activities and hamper war efforts.

Governor in his address has not mentioned anything about the backward classes who form an important part of the population of Assam. The prosperity of the State cannot be achieved unless these backward classes are brought to the level of the other advanced sections of the society. We are grateful to the State and the Central Governments for what they have done so far. But much more has to be done. We know the task is a stupendous one. As regards other backward classes, we appreciate what has been done so far. But much more has to be done. At present, only a few sects of tea garden and ex-tea garden tribes students get the benefit. But they are generally most backward and so other sects of tea garden and ex-tea garden labour should be included in the list for the purpose of the benefit. The allocation of grant from Centre for this purpose is most inadequate. It is now Rs. 2 16 lakhs only. The Centre should be moved by State Government to increase the amount of allocation on percentage basis. Third Division students should also be granted post-Matric scholarships as their number is prepondering.

In conclusion, Sir, I appeal to all Members to work unitedly, so that we may achieve national solidarity and integrity which are the two most essential factors for winning the War.

Thank you, Sir,

Shri DURGESWAR SAIKIA (Thowra)

মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয়, মাননীয় সদস্য কমলা প্রসাদ আগবরলা ডাঙৰীয়াই ৰাজ্যপাল মহোদয়ৰ ভাষণৰ ওপৰত যি প্ৰস্তাৱ আনিছে সেই প্ৰস্তাৱ মই সমৰ্থন কৰিছো আৰু বিৰোধীদলৰ প্ৰস্তাৱৰ বিৰোধীতা কৰিছো। ৰাজ্যপাল মহোদয়ৰ ভাষণত কৈছে যে নবেম্বৰৰ দিনতো অসমৰ কাৰণে তথা গোটেই ভাৰতৰ কাৰণে এটা দুৰ্যোগৰ দিন আছিল। তেজপুৰ আৰু অন্যান্য ঠাইৰ সেই সময়ৰ প্ৰশাসনৰ বিষয়ে শুক্ল চাব লাগিব। আমাৰ ভাৰত চৰকাৰে কেতিয়াও যুদ্ধ কৰি পোৱা নাই। আৰু বেসামৰিক চৰকাৰে সেই সময়ত যিভাবে শাসন কাৰ্য চলালে সেইটো নিশ্চয় প্ৰসংশনীয়। বিশেষকৈ প্ৰশাসনৰ বাবে মিনিষ্টাৰ সকলক ভাগ ভাগ কৰি দিলে—সেইদৰে ডাঙৰ ডাঙৰ বিষয়াসকলক ভাগ ভাগ কৰি দিছিল। শ্ৰীদুলাল বৰুৱাই তেজপুৰ আৰু উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ অৱস্থা সামঞ্জস্যতা দেখুৱাইছে। কিন্তু তেখেতৰ লগত এই কথাত এক মত হব নোৱাৰিলো। তেজপুৰৰ অৱস্থাটো উত্তৰ লক্ষীমপুৰৰ লগত নিমিলে। তেজপুৰৰ পৰা মিছামাৰি একেৰাৰে সন্নাগত—ৰাস্তা পদূলী ভাল শত্ৰু পক্ষৰ কাৰণে তেজপুৰ সোমাবলৈ একো দিগদাৰ নাছিল। চীনে চিহ্ন ফায়াৰ কৰিলে বুলিহে, নহলে কি অৱস্থা হ'লহেতেন সহজেই অনুমান কৰিব পাৰি। সেই কাৰণে সেই সময়ত তেজপুৰত যি নীতি চৰকাৰে অবলম্বন কৰিছিল তাৰ বাবে চৰকাৰ ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। তাত থকা অফিচাৰ সকলেও ঠিক মতে কাম কৰি গৈছিল। শ্ৰীযুত অমিয়কুমাৰ দাস আৰু বানা কে, দি, এন, সিংহক তেখেতসকলৰ কাৰ্য্যৰ কাৰণে বাষ্টপতিয়ে দিয়া উপাধি পোৱাতো সুখৰ কথা।

সেই সময়ত যিবিলাক refugee আহিছিল তেওঁলোকৰ বাবে যানবাহনৰ যোগান ধৰা, থকামেলাৰ দিহা কৰা আৰু ঔষধ পাত্ৰৰ ব্যৱস্থা কৰা প্ৰসংশনীয় কাম। ভুবন্ধা ষাটত মই নিজে দেখিলো প্ৰায় ৬-৭ হেজাৰ মানুহ জমা হৈছিল। সেই ৬-৭ হেজাৰ মানুহৰ যাতায়াত ব্যৱস্থা কৰোতে জাহাজৰ কৰ্মচাৰীসকলে দিনে-ৰাতিয়ে খাটিব লগীয়া হৈছিল। সেই সময়ত চাহ বাগিছাৰ মেনেজাৰী লহকাৰী মেনেজাৰ আদি যেতিয়া বাগিছা এৰি হঠাতে গুছি গল তেতিয়া তলতীয়া

কৰ্মচাৰী আৰু শ্ৰমিকৰ মাজত হাহাকাৰ অৱস্থাৰ সৃষ্টি হ'ল। সেই সময়ত কমি-
চনাৰ শ্ৰীভাগাইৱালাই গুদামৰ টলা ভাঙি হলেও গুদাম খুলি খাদ্যবস্তু
উলিয়াই দিবলৈ হুকুম দিছিল। কলঘৰ চলাবলৈ আদেশ দিছিল। ইয়াৰোপৰি যুৱক-
সকলে সকলো ঠাইতে যিবোৰ প্ৰশংসনীয় কাম কৰিছিল তাৰ বাবে আনি
গোৱৰ অনুভৱ কৰো। এক শ্ৰেণীৰ অফিচাৰ আৰু যুৱকসকলে যেনেকৈ
প্ৰশংসনীয় কাম কৰিছিল, কিছুমানে আকৌ এইটো এটা স্মৃতি হিচাপে গ্ৰহণ
কৰি নিজে চহকী হৈছিল; আনকি দুই-এজনে হেনো মটৰ গাড়ী পৰ্য্যন্ত
কিনিলে।

সঙ্কটৰ সময়ত আমি ৫ম বাহিনী আৰু ৬ষ্ঠ বাহিনীৰ বাবে সতৰ্ক হ'ব
লাগে। তেওঁলোকক কেতিয়াও বিশ্বাস কৰিব নোপায়।

Mr. SPEAKER: ৬ষ্ঠ বাহিনীটো কি ?

Shri DURGESWAR SAIKIA (Thowra): চোৰাং ব্যৱসায়ী
আৰু মজুতদাৰ আদি (Black marketers, Hoarders, etc.)।

আনি যুদ্ধ প্ৰচেষ্টা কেতিয়াও বন্ধ কৰিব নোলাগে; কাৰণ যুদ্ধ
এতিয়াও আবৃত্ত হোৱাই নাই। আনি দেখিবলৈ পাইছো হ'ম গাৰ্ড ব্যৱস্থাটো চোৰা পৰি
গৈছে; কাৰণ যুদ্ধবিৰতি হৈ চোৰা পৰি যোৱা বাবে সকলোৱে ভাবিছে
যুদ্ধ শেষ হ'ল। আমাৰ গাঁৱৰ মানুহ কিছুমানক হ'ম গাৰ্ডৰ শিক্ষা দিয়া হৈছে।
শিক্ষা লোৱাৰ পিচত ঘৰলৈ গুচি গৈছে আৰু লগে লগে চোৰা পৰি গৈছে।
মই ভাবো যে এই মানুহবোৰক চৰকাৰে Development Programme কাৰ্য্যকৰী
কৰাত ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে। তেওঁলোকক পুৰা দৰমহা নিদি এটা
Honorarium দিয়া ভাল। নেকাৰ Development work বিলাকতো
নিয়োগ কৰিব পাৰে। তেতিয়া হলে তেওঁলোক organised হৈ থাকিব।
এই মানুহবোৰ মহকুমা হিচাপে ভগাই দি under the guidance of the
Home Gard Directorate ৰাখিব পাৰে।

নেকাৰ লগত আমাৰ আদান-প্ৰদান যাতে বেচি হয় আৰু ক্ৰমে বাঢ়ি যায়
তাৰ বাবে চৰকাৰে চেষ্টা কৰিব লাগে। মই আলঙলৈ যোৱাৰ সোভাগ্য খাটি-
ছিল আৰু তাত গৈ গম পালো যে ক-খ মান শ্ৰেণীত হিন্দী শিকায়। তাৰ
মানুহবোৰ অসমৰ গাঁতে লাগি থকা বাবে অসমীয়া সহজে বুজে আৰু
আচাৰ-ব্যৱহাৰতো অসমৰ লগত ওতপ্ৰোতভাবে জড়িত থকা মানুহবোৰক
যদি অসমীয়া নিশিকায় কোনো দিনে নেদেখা নুশুনা হিন্দী শিকায়,
কেনেকৈ ভাল কাম হ'ব পাৰে ?

ৰাজ্যপালৰ ভাষণত কৈছে যে, যোৱা বছৰ দুৰ্নীতিৰ অপৰাধত কেইবা-
জনো বিষয়াক ধৰা পেলোৱা হৈছে আৰু তাৰে জনচেৰেকক দণ্ড দিয়াও
হৈছে। এই ব্যৱস্থা আৰু কটকটীয়া কৰিলে বোধহয় দুৰ্নীতি কমি যাব।
গতিকে ইয়াৰ কাৰণে এটা বাতাবৰণ সৃষ্টি কৰিব লাগিব আৰু এই কাম কৰিব
পাৰিব শিক্ষা বিভাগৰ জৰিয়তে। প্ৰাইমাৰিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি উচ্চ বিদ্যালয়-
লৈকে যদি শিক্ষকসকলে দাৰিদ্ৰ্য লয় যে, ছাত্ৰক প্ৰকৃত শিক্ষা দিব তেতিয়া
দুৰ্নীতি নোহোৱা হ'ব।

এই সম্পর্কত এজন ডেপুটি ইনস্পেক্টৰে ২০ বছৰৰ আগত কৈছিল। চাওক আমাৰ আৰ্থিক আৰু প্ৰশ্নোচনৰ কথা। আমাৰ লগত একেলগে কামত সোমোৱা একোজনে এচ, পি, পালে মটৰলৈ যুৰি কুৰিছে, কিন্তু আমাৰ সেই তথা চাইকেলখন আৰু এতিয়াও আমি D. I. তাৰ দ্বাৰা তেখেতে কৈছিল যে আমি দুৰ্নীতিৰ পৰাও আঁতৰত।

আমি আমাৰ শিক্ষা বিভাগটো এটা পবিত্ৰ বিভাগ বুলি ভাবো। তাতো, আজি পবিত্ৰিত হৈছে যে, অন্যান্য বিভাগবিলাকৰ দৰে, দুৰ্নীতি কেৰণ সোমাইছে। দুৰ্নীতি কৰিছে, হেডমাষ্টৰ য'ত চেক্ৰেটৰী। তাৰ ফলত আমাৰ জাতিৰ এটা moral degradation হৈছে। কাৰণ যিবিলাক শিক্ষাওকৰে, আজিৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, কহিলে দেশৰ নাগৰিক শিক্ষা দি মানুহ কৰিব, তেওঁলোকে যদি নিজে দুৰ্নীতিত লিপ্ত থাকে তেন্তে কি হব পাৰে সহজে অনুমান কৰিব পাৰিব। এই পৰামৰ্শ আগবঢ়াব খুজিছোঁ যি, স্কুলৰ হেডমাষ্টৰবিলাক চেক্ৰেটৰী আৰু তেওঁলোকৰ হাতৰ পৰা টকা-পইচাব ভাৰটো লৈ যাব লাগে আৰু বছৰি, চৰকাৰী হিচাব পৰীক্ষকৰ দ্বাৰাই আয়-ব্যয়ৰ হিচাব পৰীক্ষা কৰোৱাব লাগে। দেখা যায় এই স্কুলবিলাকৰ হিচাব পৰীক্ষা একেবাৰেই নহয়। এনে কৰিলে এই দুৰ্নীতিৰ পৰা হাত সাৰিব পৰা যাব। নহলে ইয়াৰ ফলত আমাৰ জাতীয় চৰিত্ৰ অধঃপতনৰ অভিমুখে দ্ৰুতগতিত ধাবিত হব। ইয়াৰ লগতে মাত্ৰ এই কথাও উনুকিয়াব খুজিছোঁ যে, আমাৰ শিক্ষকসকলৰ দৰ্শনহা কম আৰু সিও এটা দুৰ্নীতিৰ অন্যতম কাৰণ। এনে দুৰ্নীতি কৰি কিছুমান অপৰাধী আইনৰ ফাঁকত সাৰিও যায় আৰু দুৰ্নীতি দুৰ্নীতি কৰি উদাহৰণ স্বৰূপে মই, দিখৌমুখৰ হাই-স্কুলৰ হেডমাষ্টৰৰ টকা আত্মসাৎ আৰু স্কুলৰ টকাৰে বেপাৰ কৰা আৰু মোকদ্দমাত সাৰি যোৱা কথা উল্লেখ কৰিলো। এই দুৰ্নীতি যাতে নহয় তাৰ কাৰণে চৰকাৰে বিশেষ চকু দিব আৰু ব্যৱস্থা অৱলম্বন কৰিব বুলি আশা কৰিলো আৰু যদি কিবা এই সম্পৰ্কীয় তথ্যপাতি লাগে তেন্তে মই যোগান দিবলৈ সাজু আছোঁ।

Mr. SPEAKER: আপোনাৰ সময় নাইকিয়া হৈছে।

Shri DURGESWAR SAIKIA: চাব, মোৰ আৰু অলপ কব-লগীয়া আছিল State Trading সম্পৰ্কত।

Mr. SPEAKER: বাক অলপ কক।

Shri DURGESWAR SAIKIA (Thowra): “ষ্টেট ট্ৰেডিং”ৰ কাৰণে যি “বান্ধাৰ ষ্টক”ৰ পৰিকল্পনা লোৱা হৈছিল সি হৈ নুঠিল। তাৰ কাৰণ বানপানীৰ ধ্বংস-লীলা। ইয়াৰ ফলত প্ৰয়োজনীয় ধানৰ উৎপাদন নহল : নষ্ট হল আৰু সৰৱৰাহো কমি গল। তাৰোপৰি, মাৰ্কেটিং চ্যাৰ্ভিচ আৰু চ্যাৰ্ভিচ ক-অপাৰেটিভবিলাকে ধান কিনিব পৰা নাই কাৰণ টকা নাই। সেই কাৰণে, কিছুমান, মিলমালিক আৰু পূজিপতি এজেন্ট, সেইবিলাক বেচি দাসত কিনিবলৈ তাৰ উচিত ব্যৱহাৰ কৰা নাই। ইয়াৰ ফলত এই এজেন্টবিলাকৰ জেপ ভৰিছে আৰু দিনকদিনে সকলোকে চেবপেলাই অৰ্থ কৰিছে : বিৰাট বিৰাট দালান তুলিছে। তাৰ ভিতৰে দজনমানৰ নাম উল্লেখযোগ্য। তেওঁলোক হৈছে গৌৰীসাগৰৰ শ্ৰীৰামেশ্বৰ আগৰৱালা আৰু আনজন শ্ৰীপূৰণমল আগৰৱালা। এওঁলোক চৰকাৰে নিযুক্ত কৰা এজেন্ট। তাৰোপৰি “চ্যাৰ্ভিচ ক-অপাৰেটিভ”বিলাকৰ কাৰণে যিবিলাক এজেন্ট লোৱা হয় তেওঁলোকৰ সৰহ ভাগেই ব্যৱসায়ী—Co-operative movement ৰ প্ৰতি উদাস,

काज्जेइ मई कउं एइ 'एजेन्टबिलाक बाते honest आक Co-operative movement काबणे सहानुभूति थका मानुह हय ताब काबणे चकू दिब लागे । नहले क'ब अपाबोर्तिड मड'मेण्टो तेउलोकै बार्थ करि तुलिब । ईयाके कै. बाज्यापीनब डाषणब उपबत धनावाद ज्ञापनब हके तोना प्रस्तावतो समर्थन करिछे ।

Adjournment

The Assembly was then adjourned till 2.P. M. for lunch.

After Lunch

Mr. SPEAKER : The West Bengal Legislative Council had to be adjourned for want of a Minister. In this House there is only one Minister and one Deputy Minister present.

Shri RADHA KISHAN KHEMKA (Tinsukia) : माननीय राज्यपाल महोदय के भाषणपर हमारे माननीय सदस्य श्रीकमलाप्रसाद अग्रवाल जी ने जो धन्यवाद प्रस्ताव विधान सभा में उपस्थित किया है, उसके समर्थन में अपना विचार प्रकट करते हुए दो—चार शब्द बोलना चाहता हूँ ।

यह बड़े हर्ष की बात है कि हमारे राज्यपाल महोदय ने असम प्रांत की समस्यायें तथा इस संकटकालीन समय की परिस्थितियों का एक सुन्दर तथा पूर्णांग चित्र हमारे सामने रखा है । साथ ही इस बातपर भी उन्होंने सुन्दर रूप से प्रकाश डाला है कि प्रांत की समस्याओं का समाधान करने के लिये हमारी सरकार क्या क्या और कैसा कदम उठा रही है तथा उसमें हमें कैसी सफलता मिली है । यह मानी हुई बात है कि हमारे प्रांत की समस्यायें अनेकानेक हैं । उन सारी बातों की पूर्ण आलोचना करना एक घंटे के एक भाषण में असंभव है ।

हमारा प्रांत एक सीमा प्रांत है । सीमा प्रांत होने के नाते हमारी समस्यायें अपना विशेष महत्व रखती हैं । आप जानते हैं कि हमारे पड़ोस में एक ओर पाकिस्तान, दूसरी ओर बर्मा, चीन आदि विदेशी राष्ट्र हैं । सब से बड़ी बात है बर्मा चीनियों का हमारे देशपर आक्रमण करना । इस आक्रमण के कारण हमारे देश के सामने विशेषकर हमारे प्रांत के सामने जो जो समस्यायें तथा जिस विकट परिस्थिति का उद्भव हुआ है उससे सारा भारतवर्ष विदित है । राज्यपाल महोदयने इस विकट समस्यापर प्रकाश डाला है और साथ ही मेरे पूर्व कई माननीय सदस्यों ने अपने अपने विचार प्रकट किये हैं । उस वारे में मैं महत्वपूर्ण एक दिशा की ओर सरकार का ध्यान आकर्षित करना चाहता हूँ । वह दिशा यह है कि चीनी आक्रमण के समय हमारे देश के लोगों में देश की रक्षा और सुदृढ़ता के लिये जो जागृति उत्पन्न हुई थी—उसमें आज बड़ी शिथिलता आ गयी है । हमारे देश के लिये यह बड़ा ही चिंतनीय विषय है । इस शिथिलता के कारण है चीनियों की तथाकथित युद्धविरति और Colombo प्रस्ताव । Colombo प्रस्ताव के कारण हमारे लोगों में कुछ ऐसी भूल भावना हो रही है कि भारत और चीन के बीच समझौता हो गया है तथा अब युद्ध समाप्त हो गया है । इस भूल भावना के कारण न केवल लोगों की, बल्कि सरकार की युद्ध-प्रचेष्टा के कार्य में भी शिथिलता दिखाई पड़ रही है । मैं समझता हूँ कि यह शिथिलता हमारे लिये उचित नहीं है । मैं समझता हूँ कि लोगों की जागृति में कोई शिथिलता

नहीं आनी चाहिये । बल्कि इसे और उत्साह के साथ आगे बढ़ाना चाहिये । मैं पहले ही कह चुका हूँ कि एक सीमा प्रांत होने के नाते हमारी जनता तथा सरकार की जिम्मेदारियाँ बहुत अधिक हैं । हम अपने देश के रक्षक हैं, प्रहरी हैं । सरकार और जनता को पूर्ण रूप से इस बड़ी जिम्मेदारी का पालन करना पड़ेगा । किसी भी समाज, किसी भी धर्म और किसी भी जात के क्यों न हो, सब को इस जिम्मेदारी का पालन करना चाहिये । मुझे पूर्ण विश्वास है देश का बच्चा बच्चा, देशरक्षा के लिये अपनी जान न्यौछावर करने के लिये तैयार रहेगा । वास्तवक्षेत्र में भी इस बात का प्रमाण मिल चुका है । चीनि आक्रमण के समय हमारे नौजवानों के दल के दल आगे बढ़ आये थे । हमारी मातायें और बहनें भी आगे आ गयी थी । हमारे नौजवान स्वेच्छा से Home Guard, A. R. P. और National Defence Fund आदि में भर्ती हुए तथा देश की रक्षा के लिये आवश्यक सहयोग और सहायता पहुंचाने के लिये आगे आये । उन्होंने उसके लिये आवश्यक शिक्षा भी ली थी । किंतु अब इस कार्य में शिथिलता आ गयी है । मैं समझता हूँ कि ऐसा नहीं होना चाहिये । मैं समझता हूँ कि सरकार इस Tempo को जारी रखे और लोगों को अधिकाधिक और पूर्ण शिक्षा प्रदान करने की व्यवस्था करनी चाहिये । हमारी केन्द्रीय सरकार ने Home Guard के लिये दो Scheme बनाई थी । उसके अनुसार हमारे प्रदेश में कोटा के अनुसार हर प्रकार लोगों को ही उपरोक्त शिक्षा देने की व्यवस्था है । इस व्यवस्था के अनुसार हर जिले या महकुमे में बहुत ही कम लोगों को शिक्षा प्राप्त कर देश की सेवा करने का मौका प्राप्त होगा । उदाहरण के तौरपर मैं कहता हूँ कि हमारे महकुमे में ही पहले करीबन ८१० हजार लोगों ने शिक्षा प्राप्त की थी लेकिन उपरोक्त योजना के अनुसार अब करीबन २।३ हजार शिक्षा-प्राप्त व्यक्ति रह जायेंगे । बाकी के लोग शिक्षा से वर्तमान वञ्चित रह जायेंगे । अगर अब इस कार्य में शिथिलता हो तो लोगों का उत्साह भंग हो जावेगा । मैं आशा करता हूँ तथा सरकार से विशेष अनुरोध करता हूँ कि वे इस आवश्यक शिक्षा को दिलाने की अधिकाधिक प्रवृत्ति करने के लिये केन्द्रीय सरकार की दृष्टि आकर्षण करें ।

आप को मालूम है कि हमारे V. D. P. के जवान उस युद्ध-कालीन अवस्था में Rail line, Pipe line, रास्ते और पुल की रक्षा के लिये जो काम कर रहे हैं उसकी मैं प्रशंसा करता हूँ । इसलिये सरकार से मैं विशेष रूप से अनुरोध करता हूँ कि इन Home Guard, A. R. P. और V. D. P. आदि की शिक्षा की अच्छी तथा आवश्यक व्यवस्था करें और उसमें जो कमियाँ हैं उसे शीघ्र दूर करने की व्यवस्था करें । ताकि आवश्यकता के समय इन संस्थाओं के कार्यकर्ता सुन्दर तथा व्यवस्थित रूप से अपना कर्तव्य पालन कर सकें ।

हम Colombo प्रस्ताव की सफलता चाहते हैं । हम चाहते हैं कि सारे विश्व में शांति हो, अशांति कहीं भी न हो । कोई भी देश किसी भी देशपर आक्रमण न करे यही हमारी एकांत कामना है । फिर भी बर्बर चीनियों ने हमारे देशपर आक्रमण किया और विश्वशांति की विचार धारापर कुठाराघात किया । इस तरह के आक्रमण की शंका अब सदा लगी रहेगी । इसलिये देश की रक्षा की शिक्षा हमारे लिये परम आवश्यक है ।

माननीय अपाध्यक्ष महोदय, इसके अलावा हमारी सीमा में ही पाकिस्तान है। पाकिस्तान की सीमा शिलांग, शिलचर के पास है। पाकिस्तान की वजह से जो समस्या यहाँ कभी कभी उद्भव होती है उसपर भी माननीय कई सदस्यगण प्रकाश डाले हैं। इस बारे में सरकार की ओर से भी प्रयास हो रहा है कि पाकिस्तान की ओर से यहाँ कोई समस्या उत्पन्न न हो। जनता के प्रतिनिधि के नाते हम यही चाहते हैं कि सरकार पाकिस्तान की सीमा की ओर सजाग दृष्टि रखे। पाकिस्तानी अनुप्रवेश करने वालों के प्रति कठोर व्यवस्था ग्रहण करें। हमारा पड़ोसी राष्ट्र पाकिस्तान की नीति से भारत का हर व्यक्ति परिचित है। फिर भी हमारी केन्द्रीय सरकार का यह सदा-सर्वदा प्रयास रहा कि आपस में समझौता द्वारा ही समस्या समाधान हो लेकिन पाकिस्तान सरकार का वर्तमान जो रवैया है उसे देखकर कोई भी कह नहीं सकता भविष्य में कहापर और क्या घटना कब घेर सकती है। इसलिये मैं सरकार से अनुरोध करता हूँ कि हमारी सीमाक्षेत्र को ज्यादा-से-ज्यादा शक्तिशाली करें। इसके अलावा हमारे प्रदेश में चारों तरफ पाकिस्तानी मनोवृत्ति के मुसलमान जो बसे हुवे हैं जो की विभीषण का कापि करते हैं उनलोगोंपर सरकार को कड़ी-से-कड़ी नजर रखनी चाहिये, जिससे वे भीतरी खतरा उत्पन्न न कर सकें। आशा है सरकार गम्भीरतापूर्वक विचार करके ठोस कदम उठायेगी।

सरकार की नेफा संबन्धी नीतिपर भी हमारे सदस्यों ने काफी आलोचना की है। नेफा से हमारा संबन्ध बहुत पहले से ही रहा है। लेकिन देश की स्वाधीनता प्राप्त के पश्चात् जितना ज्यादा सम्पर्क हमारा होना चाहिये था वह नहीं हो सका। वर्तमान देश की संकटकालीन परिस्थिती एक भविष्य में सिमान्त अंचलो को शक्तिशाली बनाकर रखने के लिये हमारा और उनका भाईचारा का संबन्ध घनिष्ट होना चाहिये। एक तरफवर्बर चीन और दूसरी तरफ हमारा पड़ोसी राष्ट्र पाकिस्तान है। इसलिये नेफा के साथ हमारा सम्बन्ध और सम्पर्क दृढ़ बनाने के लिये सरकार को उचित कदम उठाना चाहिये, तभी हम अपने शत्रु का मुकाबला करने के लिये समर्थ होंगे। इसके अलावा नेफा के भाई-बहनों से हमारा जितना निकटतम तथा सुदृढ़ संबन्ध होना चाहिये था। वह संबन्ध Inner line की वजह से भी नहीं हो पाया है। हम वहाँ बिना अनुमति नहीं जा सकते हैं। अतः प्रांतीय सरकार से मेरा यह अनुरोध है कि वे इस विषयपर गम्भीरतापूर्वक विचार करके केन्द्रीय सरकार के साथ आलोचना करें।

उनकी उन्नति हमारी उन्नति है। नेफा और हमारे प्रांत के निकट और सुन्दर संबन्ध से हम मजबूत होंगे, हमारा देश मजबूत होगा। मुझे विश्वास है हमारी सरकार इस दिशा में उचित कारवाई करेगी तथा केन्द्रीय सरकार के साथ इस बारे में आलोचना करके हमें नेफा के साथ ज्यादा-से-ज्यादा सम्पर्क स्थापित करने का अवसर देगी। इसके अलावा जहाँतक मैं जानता हूँ कि वहाँ के लोगों के साथ ज्यादा-से-ज्यादा सम्पर्क बढ़ाने के कापि में चालाचाल की कठीनाई भी एक बहुत बड़ी बाधा है, जैसे उदाहरण की तौरपर मैं कहता हूँ कि पासीघाट जाने के लिये यातायात की कोई भी सुविधा नहीं है, वहा हवाई जहाज या नाव द्वारा ही जाना पड़ता है। पहले गूईजान लाईका होते हुए जो रास्ता या वह भी १९५० के भूकंप की वजह से बंद-सा हो चुका है। मैं सरकार की दृष्टि इस ओर आकर्षित करता हूँ और अनुरोध करता हूँ कि सरकार पासीघाट एवं

जोनाई जाने के लिये गुईजान लाईका रोड की योजना ज्यादा ही ध्यान दे। इसके अलावा ब्रह्मपुत्र को पार करने के लिये बड़ी बड़ी नावों की भी व्यवस्था होनी चाहिये। इस प्रकार यातायात की सुविधा होने से वहाँ की जनता के साथ हमारी प्रशासन-व्यवस्था को भी सुविधा होगी। आशा है सरकार इस विषयपर विशेष रूप से ध्यान देगी।

अब मैं खाद्यसमस्या के बारे में भी कुछ कहना चाहता हूँ। हमारी सरकार ने अधिक खाद्य उत्पादन करने के लिये तरह तरह की योजनायें बनाई हैं। अधिक खाद्य उत्पादन से हमारा देश शक्तिशाली बनेगा। खाद्यसमस्या का समाधान करने के लिये अधिक खाद्य उत्पादन करना पड़ेगा।

इस समस्या का समाधान तभी हो सकता है जब कि लोगों को खेती की आवश्यकीय सारी चीजें आसानी से मिल सकें। जैसे कि साग-सब्जी, धान, आलू वगैरह का अच्छा बीज समयपर और सहज रूप से मिल जाना चाहिये। अधिक खाद्य उत्पादन में सफलता प्राप्त करने के लिये खाद वगैरह की भी विशेष रूप से आवश्यक है। इसके अलावा अब आता है माटी का प्रश्न जो सब से अधिक महत्वपूर्ण है। लेकिन हम देखते हैं कि लोग माटी के लिये आवेदन-निवेदन करते हैं तो जिले के D. C., S. D. C., के दफ्तर में ही वे पड़े रहते हैं। ३४ महीनों तक कोई कारवाई ही नहीं होती है। उधर कृषक भूमि पाने के लिये जगह जगह सरकारी अफिसों में धुमते हैं, हैरान होते हैं। इसलिये मैं सरकार से अनुरोध करता हूँ कि अधिक खाद्य उत्पादन-योजना को सफल बनाने के लिये उपरोक्त दिक्कतें दूर करने की व्यवस्था करें। उपाध्यक्ष महोदय, इतना कहकर ही मैं अपना बक्तव्य समाप्त करता हूँ।

Shri EMERSON MOMIN [Tura (Reserved for Scheduled Tribes)]: Mr. Deputy Speaker, Sir, I thank the house for giving me an opportunity to say something about my district. I am really grateful to the Governor for his speech delivered in this august House reviewing the activities of the State and of the shadows fallen to India from Chinese aggression.

However scrupulous he might have been in his description, we, the people in the tribal areas have reasons to say that the Governor, it appears, has lost sight of the autonomous districts, as he felt, probably not requiring any touch on the matter. I say here, that the conditions in Garo Hills is very much deplorable. The District Council is not the Redfort of Delhi, but it is a mere small swimming pool. It is a gift no doubt to the people in the autonomous districts and we are trying our level best to raise the standard of living little by little, but without adequate helps coming forthwith from the Government the council cannot be expected to make legitimate progress.

Last year, I had an occasion to say that food shortage was a grave one. Some gratuitous relief was given to the flood-affected areas but the real needy people in the interiors could not get any sort of relief from the

Government. The District Council, of course, tried to help the people as far as practicable. Some souls have perished from starvation, and destituted but no record may survive as such, because those people who died, report would go as that they died of illness. In this year 1963, many people will suffer from shortage of food. Our people grow food in the hills and in the plains, but irony of fate is there, I speak here about the hills and plains areas both, where depredation from the wild elephants is rampant and destructive, and indeed, that our people there have been deprived of their harvest of their sweated labour. I spoke last year also that many people are being deprived of their harvest due to depredations from the wild animals. We received reports from different corners of our hills that not less than ten thousand maunds of paddy were destroyed by the depredations. What is the remedy? Our people prayed for gun licenses even for mere muzzle loading guns. Disappointing is the result, that they were denied of the opportunity. Who will protect their fields then? The Government is the real authority in the background. Government preserves the elephants. If the people kill the elephant then the man is answerable for the killing. If the elephant kills the man, then there is nobody behind it. The man is lost and his family suffers.

Last year, it was suggested, that a few rifles to be purchased and the shikaris may be given to kill the destructive elephants, but what had happened to the suggestion it is not known to us. The question is then, how the Government is going to encourage the Grow-More-Food in Garo Hills. ?

The three autonomous districts, namely, the Mizo, Khasi and Jaintia Hills and the Garo Hills are in the contiguous area of the East Pakistan. In Garo Hills the patrolling stations are so apart from each other that they are not in a position to make their rounds in good time, even in day time and nothing is to be said of the night time. In three or four months' time there had been decoities committed by Pakistani people. Twice firing were made by our village folks. The wounded persons were removed by the gang themselves, only the dripping of blood were seen in the morning moving towards the Pak area. Between Mahendraganj and Dalu daytime movement was not also safe for the people. There had been on several occasions in the broad daylight that several lootings have been committed on the travellers by the Pakistanis. Recently, in the last part of January, Pak spies entered into the hillocks of the border area of the Mahendraganj Thana. They have been reported to the Security Border Force, but they could not intercept them. Several times spies in uniform and with hood covering their faces entered into the hillock in the border side, and about a lakh maunds of jute have been smuggled into India through Mahendraganj area and thereby lowering the price of jute in our market. I say this so that in future such smuggling may not be repeated.

Cattle lift is still very common. The only means to help them is to ask the people to construct common cow-sheds in each village, so that the villagers may have good watch on their cattle throughout the year. And the Government would do very well to grant some money towards this work for border residing people. Mention was made about the shortage of food, and this year 1963, food scarcity will be very much acute. There was no sufficient crops produced in the district and at the same time procurement is not arranged by the Government. When price of paddy in the northern section of the hills is Rs.10 only at present, the price has shot up

to Rs.16 in the southern areas of the district. It is learnt that the Co-operative of the Marketing Society could not stock paddy for want of godown. It was learnt that there was a grant of Rs.20,000, but a proper sanctioning of money could not up in time, construction of the godown could not be done.

A Thermal Power Station has been started in Nongal Bibra, but we are sorry to learn that for want of fund road construction cannot be undertaken. But who is to look into the matter—Government or somebody?

Roads are arteries of the land. More roads are needed in Garo Hills. It was told that roads on the border areas will be quickly done but until present time we have not seen them being executed. For the proper protection of the district construction of road may please be quickened.

With these few words, I support the amendment motion moved by the hon. Member of this side, and resume my seat.

Shri SARAT CHANDRA GOSWAMI (Kamalpur): Mr. Deputy Speaker, Sir, I extend my wholehearted support to the motion moved by my friend, Shri Agarwala in extending thanks to the Governor for his speech. In this connection, I beg to state that the speech that was delivered by the Governor was one of the most eloquent speeches. He has referred in his speech to all the problems and the salient features facing the State. He has given a review of the events that took place during the last year and the measures proposed to be taken in the current year. But here our friends on the opposite find that the Governor's Address is very disappointing and so on and so forth. I fail to understand how the Governor's Address can include every detail of all the affairs of the State. He has touched all the salient features and given indication as to the way Government is going to tackle the problem in the current year. The most important event that took place in our State was the aggression by China and also our efforts to meet the aggression. We are still in the period of emergency and the period of emergency is not yet over. But our discussions seem to contradict that we have said like that but we have not felt as we have professed.

So, I think that all the energies of the Government and also our efforts should be diverted and mobilised in such a way so that all our action, speeches, and efforts are directed towards one point and one aim only, that is, how to strengthen the defence of the country, and how to mobilise effectively all our resources to that end. With that view, Sir, I beg to state that adequate Governmental measures and also the measures from the people should be mobilised in such a way so that we do not forget the aim—the aim that we are insulted, our country is insulted and our Motherland is insulted and we cannot stop satisfied unless that insult has been paid back and for that no amount of sacrifice on our part, no amount of our energy should be considered great.

During the period of emergency, in order to strengthen defence and to mobilise people's participation, Government organised Home-Guards, the Village Defence Organisation, Village Volunteer Forces and so on. But in this regard I beg to suggest that instead of going to make different independent organisations there should be some amount of co-ordination.

of all organisations to one particular end whether in Urban areas or Rural areas. We are to see what particular organisation will be most fitted for the defence and also for keeping up the enthusiasm of the people in the particular area. Now there has been some amount of confusion and I do not say confusion due to different organisations but perhaps due to the lack on our part or the part of the organisers to make the people understand the difference set up of these organisations. Steps should be taken to remove the confusion from the minds of the people regarding the Home-Guard, Village Defence Party, etc., so that we may be able to clearly make people understand the difference of these organisations and their needs. During the period of emergency we are told when we were moving in different villages that the Thanas entrusting certain persons to act as the Head of the Village Defence Party, organisation on whom the people have no confidence and also complained that he is taking remuneration from the Thana and we do not know how that money was spent. Sir, I suggested to those particular Thanas whenever such complaints were made to refer it back to the Village Panchayat concerned and with the help of the Panchayat to decide the case so that no criticism can come. The Nayak may be elected in consultation with the Panchayats.

As regards the National Cadet Corps, I beg to submit that Sir, it is really heartening for us that the N. C. C. Scheme has been made compulsory in the Schools and Colleges. At the College level it is functioning very smoothly. But in the schools there are certain lacunas because there are no trained teachers in certain schools though the N. C. C. Scheme has been extended to these schools.

Of course, they have given some sort of training in squad drill and things like that, but proper N. C. C. training has not been imparted extensively for lack of trained teachers. Here I beg to suggest certain thing. As regards the junior division trainers, there are in some schools two or three trained teachers who are trained in N. C. C. and in certain schools there are no such teachers at all. These trained teachers are mostly in Government schools and I beg to suggest that if these teachers can be transferred or deputed to the schools where there are no such teachers, the training can be made available to a greater number of students.

Then, Sir, as regards mobilisation of the village people, we have already started these Sramik Bahinies. Much has been said about the functioning of these Sramik Bahinies on the floor of the House and I need not dilate upon it but the Sramik Bahinies will not be successful unless these Sramik Bahinies can be paid regularly and timely. But this has not been done and the Sramik Bahinies are facing difficulty. It has already been circulated that these Sramik Bahinies must be paid within a fortnight. I also discussed this point with Executive Engineers and they have also pointed out that there is difficulty in paying the Sramik Bahinies within a fortnight and that it is difficult to observe the procedural matters. Some sort of ways and means should be found out so that these financial rules and procedural matters may be relaxed and payment may be made to the Sramik Bahinies easily.

Another important thing is the food problem which is pressing us hard. Much has been said about this on the floor of the House today. I come from an area which is deficit in food and it has been made more so by the floods of June and August last. Unfortunately, the curse has fallen on us for there is no rain uptill now and the prospect of Ahu crop is very bad. I had been to the villages before coming to the Assembly and found that the people are practically sitting idle as the soil has not softened for want of rain. Unless some water could be taken to the fields, it cannot be tilled. Therefore the prospect of Ahu is very meagre or absolutely disappointing. Already the Sali crop has absolutely failed in several Mouzas from Amingaon to Mukalmua bordering Barpeta subdivision. The crop has failed 80 per cent. Therefore these people are facing starvation if something cannot be done immediately.

Then, I come to the procurement policy of the Government. This has not been successful in that area because there is very little to procure for very bad harvest and want of marketable surplus. I know the anxiety of the Government that procurement must be made to satisfy the commitments which the Government had already made. But these people too must be given some opportunity to procure by their own efforts. In this matter some stringent rules have been followed by the department or by the Government to be more accurate. As a matter of fact, I was told the other day that these restrictions have been made for the purpose of procurement but these have meant greater hardship on the people who are to procure paddy by themselves. Of course, now some arrangement has been made so that the genuine consumers who are in need of paddy may obtain certain quantity from the surplus areas or comparatively surplus areas. Here also the process has been made very difficult as the Supply Inspector has to endorse the order and it is not always possible to get the Supply Inspector to endorse the order and therefore some amount of difficulty has been created. This has resulted in some sort of dissatisfaction in the minds of the people as they cannot obtain paddy for themselves as they are in urgent need of paddy for their maintenance. Of course, I appreciate the caution taken by the department so that paddy may not get into the hands of undesirable people. Here at the same time it must be ensured that genuine consumers do not have to suffer. If possible, this Government should arrange at least one godown in every Mouza so that sufficient paddy can be kept here to be distributed or sold in time of emergency. If it is not done immediately, then it will not be possible to procure paddy afterwards.

Then as regards the price of rice, it is a fact that it has gone abnormally high and this matter has already been raised in this House. Here I do not understand why we cannot make rice available at a reasonable price. We, for example, purchase paddy at the maximum price, say at Rs. 10 per maund. In that case the price of rice should not be more than Rs. 16 per maund and allowing other charges it should certainly be available at Rs. 20 per maund. But at Gauhati during the first part of January rice of the coarse variety was sold at something like Rs. 27 to Rs. 29 per maund. Of course, now the situation

has a bit eased due to the release of the stock from the Government godowns through the Fair Price Shops. These measures should be continued and Government should take steps so that the price of rice does not rise again.

These Fair Price Shops have been opened at certain places. I am speaking about the rural areas, but the persons entrusted with the work of purchasing rice are not in a position to purchase rice and they are not lifting their quota as they do not find it profitable to them. These petty shopkeepers complain that for getting permit they are to come to office on several occasions and again they are to go to mills situated at long distances and again the rice is not delivered by actually weighing but on calculating on bags and they are to bear the loss in weights, etc. The Service Co-operatives are also not functioning efficiently. If the Service Co-operatives fail, then this should be organised through the Gaon Panchayats which should be given some credit to deal in rice as fair price shops. Otherwise, the people in those areas will have to starve. So, I request the Government to examine whether it should be possible to make the Panchayats act as the Fair Price Shops where Fair Price Shops can be opened at the Gaon Panchayat Offices. The Gaon Panchayats have been given some amount of money for the construction of their office buildings and in most places the office buildings have been constructed. The office building can be utilised as the Fair Price Shops also and in that case the responsibility will go to the Panchayat and the people will not be in a position to criticise that the Government is not doing anything for them as the Panchayat will share the responsibility.

Then, Sir, we are relying much on the Panchayats. For instance, we have given the work of the Resistance Committee at the Gaon Panchayat level and there are certain other Defence Committees at that level. The Defence Committees have emerged from the State level to that of the Gaon Panchayats. We have relied on them but we have not been able to give the necessary supervision and necessary guidance to these Panchayats. We have not been able to follow up matters and ensure that they have followed the instructions. Therefore, when a scheme is made or promulgated but it is not followed up, some sort of slackness crops up and it occurs in people's mind that the scheme was nothing but a circular and there is nothing serious about it. Sir, that attitude has developed in the Panchayat level. This is very unfortunate. This I say from personal experience. In the rural areas many institutions like the Village Defence Forces, Village Volunteer Forces and also the Sramik Bahinies have been organised. In the meeting they all promise that such and such things would be done and afterwards they give some long lists, but when these are really examined it appears that the list was given like that because of insistence. As a matter of fact, we have not been able to organise any labour bank. So, I feel that whenever any scheme is sought to be implemented, let the scheme be taken up with all seriousness. Half-hearted measures do not serve any useful purpose. As regards the labour banks, a circular was given making it mandatory for all adult members of the Gaon Panchayats to give 12 days free labour. Well, that has already been incorporated in the Panchayat Act itself. Therefore I venture to suggest that effective measures should be

taken to ensure the implementation of the provisions of the Panchayat Act and the circulars in that relation. Unless some amount of coercion or compulsion is enforced, then these schemes will simply remain as paper schemes. All efforts should be made to see that the scheme is fully implemented. In this way only the Gaon Panchayats can be geared up to action, and unless the Gaon Panchayats are geared up, all schemes sought to be implemented through them are sure to fail.

As regards the food-grains, Sir, it has been very often said that the problem of food should be our foremost concern. but Sir, as I have already stated, in this respect also we have not been able to meet the amount of success that we all desired inspite of the best efforts of the Agriculture Department to distribute vegetable seeds and paddy seeds in time. The vegetable seeds and paddy seeds will not fetch much unless the principal crop, *i. e.*, the paddy crop is successfully cultivated. Even when there is no rain, we should devise some means to augment our food production by taking recourse to certain other varieties of paddy which can be cultivated even if there be no rain. It should be borne in mind that paddy or rice cannot be brought from outside for all times to come if there be no sufficient production. It is therefore essential that people should be encouraged to cultivate alternative variety of paddy suitable to different areas.

Then Sir, regarding education, I feel the Governor has rightly given much stress on education in his Address. But to my mind greater stress should be laid on improvement of compulsory primary education. Unless we can improve the standard of our primary education we cannot expect to make any real progress in education of our State. As regards primary education, Sir, there are even now we have about 10,000 schools with one teacher only in each school. These one-teacher schools cannot impart education to our children properly as the teachers in such schools cannot be expected to give that much of attention and care to the beginners they require. As a result education imparted in these one-teacher schools remains deficient in many respects and this deficiency tell upon very adversely in the school and college career of these students. So unless the one-teacher schools are converted to two-teacher schools, we cannot expect that primary education will come up to the expected standard. Now, if we consider the wastage and drop outs in Primary stage, we notice that there has been great wastage in classes A and B. The pupils in classes A and B do not usually have any personal relationship with the teachers. Often the teachers in one-teacher schools have to keep themselves engaged in the higher classes and some students of higher classes are deputed to take lessons to the pupils of classes A and B. In this way, Sir, 55 p. c. wastage occur in classes A and B of our primary schools. So, Sir, I suggest that one-teacher schools should be immediately converted to two-teacher schools. If this necessitates that we should stop increasing the number of primary schools, we should be, in my opinion, prepared to do so temporarily in areas where there are primary schools already within the radius of one mile or so. Sir, now emphasis has rightly been laid on the question of training of our teachers. But the scheme for training of teachers has not achieved its objective because of the fact that teachers do not find sufficient time to complete their training in content subjects. They are given method training mostly. Therefore, I think the training period of the teachers should be increased from 8 or 9 months as is the practice now to about two years.

There is another scheme lying on the anvil of the Education Department from a long time past, *i.e.*, the scheme for reorganisation of Sanskrit education. Our Chief Minister is also desirous of improving the Sanskrit education in our State. A Scheme of Rs. 15 lakhs for re-organisation of Sanskrit education was taken up but unfortunately, for certain reasons, it has not yet materialised. The scheme known as the Shri Gauri Shastri Scheme in which it has been envisaged to bring into being a Sanskrit College for oriental studies and research works has not been implemented so far. As a result, I am afraid, we are going to lose the grant from the Central Government. So, I request the Chief Minister to please give his personal attention to this matter so that the scheme can be implemented from the third year of the 3rd Five-Year Plan.

I have only one point more and then I finish. This is about the Tezpur evacuation. It appears to me Sir, that some of the hon. Members in their speeches seem to be trying deliberately to give an impression as if the people of Tezpur ran away out of fear and so also the officers of the Government. Much has been stated against the officers and people of Tezpur. In my opinion, Sir, this is most unfortunate. It has been very clearly stated in the Governor's address that Tezpur had to be evacuated under Military command, and these officers had to act under Military advice because of strategic necessity. Bomdila had already fallen, the Military suffered severe set-backs and reverses in several places, the enemy had come right up to Bhalukpong and Foothill. Under such circumstances if Tezpur had not been evacuated, nobody could envisage what would have happened next day.

But fortunately or unfortunately the Chinese made unilateral cease fire declaration and they did not proceed further and therefore now all these criticisms have been levelled against the persons that they have been evacuated under such and such circumstances. So, I feel, Sir, that the development that took place then must be given its due weight and it has to be judged in this context how the people of Tezpur and the officers serving there had to act. It is only the wearer knows where the shoe pinches and under what difficult conditions and circumstances these people had to come from Tezpur and this can be appreciated by those people only who actually were at Tezpur at that time. But, sitting or remaining at a safe distance, free from any sort of mental anxiety, it is very easy to criticise the people and the authority as to the circumstances in which these people had to be evacuated and I think all these criticisms are unwarranted and seem to be rather motivated.

I am proud of the students who served at Gauhati in the refugee camps. These students served from early morning till very late at night and these college students, these college girls, cooked food and even cleansed the utensils in which the Monpa and other refugees were served their food. I feel proud of those people who rendered such services under such circumstances. The bulk of the people crossed over to Nowgong and a fair amount of people came through North Gauhati and the whole night of 20th and 21st, we had to wait on the bank of the Brahmaputra and see that people are safely crossed over. And in this

way all persons rendered help to these people. All these actions would have been justified if the unilateral cease-fire would not have taken place and the Government would have been rather praised for their farsightedness then.

Thank you, Sir.

Shri SYED AHMED ALI (Gauripur): Mr. Deputy Speaker, Sir, in supporting the motion of thanks by Shri Agarwalla for the address of the Governor, I like to point out that although the address of the Governor is very long and all comprehensive, it does not comprise, as far as I understand, any mention of a very important problem of the day, which was one of the main causes of reprisal by the aggression of the Chinese in the areas of NEFA and Ladakh. What I mean to say is that the Governor did not mention anything about the activities of our P. W. Department in the field of construction and development of important roads, particularly in the border areas of Assam. This important item is missing from the address. However, it is already touched upon by my senior friend Shri Sarat Chandra Goswami. Anyway, it is well known to all that the construction of good roads along the borders will surely help the war efforts to a great extent. Nevertheless, I am sure that development of road construction must be progressing rapidly in all important districts, and mainly in the frontier areas. But, with much regret, I am to say that necessary steps have not been taken by the Public Works Departments in the subdivision of Dhubri which is bounded on two sides by two different countries, namely Bhutan to the north and Pakistan to the west. Everyone must have felt the pulse of Pakistan and the Bhutan which is adjacent to China.

God forbids, if any sudden invasion by Chinese through Bhutan or attack by Pakistan is made on this border area of Dhubri subdivision, it will be beyond imagination to think what will become the fate of the people of this subdivision. It will be, I am sure, worse than North-East Frontier Agency or Ladakh. There is a part of national highway right from Baxirhat to Jogighopa which is the only life line of Assam with the rest of India. Work on this road have been started far later than the works started on same road which falls within the West Bengal. But the progress is very poor. The reasons are manifold. There is no competent departmental officer on the North Bank of Brahmaputra who is empowered to supervise, sanction and make payment of the bills. There was previously an office of Superintending Engineer at Gauripur, but this office was shifted to the south bank at Goalpara three years back. Now at this period of emergency, a fresh office was established and a Superintending Engineer was also posted at Gauripur about a month ago, but to our utter surprise, this office was also again abolished and the officer withdrawn on the 15th February, 1963.

This action constrained me to believe that the departmental heads have got no foresight or experience and they are not competent to decide the line of action. Some times, they establish the office and the next moment, they abolish it. It seems that they are guided by their whims and due to this reason the works in that region have been hampered severely. As a consequence, the Shramik Bahinis numbering

about 175 which have been working for more than one month have not yet received payment, although all of them have completed 80 per cent of the work allotted to them. These Shramik Bahinis have been formed in pursuance of the circular issued by the Chief Minister, Assam and probably the number of the Bahini at Dhubri will be the highest in Assam.

If this state of affairs continue for some time more, I apprehend all these Shramik Bahinis will be disbanded very soon and will go out of existence.

Subject to correction, Sir, I may be permitted to say that the creation of Shramik Bahinis might be the cause of dissatisfaction of the departmental officers and for which they are reluctant and negligent in discharging their duties.

I therefore draw the pointed attention of the Government to look keenly into this matter and kindly appoint one Superintending Engineer with headquarters at Gauripur in the North Bank of Goalpara district for expediting the works on border areas of Dhubri subdivision.

My Second point is, the Governor in his address said that, in order to utilise, the mass enthusiasm, the Government has organised several Committees from the State level down to the Gaon Panchayat level. At the State level, there is a State Advisory Council, a Defence Committee, a Defence Fund Committee. There are also similar committees in every subdivision. The Governor is also very glad to observe that these committees are doing very useful works at this emergent period. I also fully agree to this observation. I have also direct information that these committees are doing marvellous work, specially in Nowgong, Tezpur Sibsagar and at some other places. But I feel that these committees are practically doing nothing in Dhubri. Not a single Home guard has been recruited in Dhubri till today. The Superintendent of Police who is fully in charge of this, has discharged his responsibilities by issuing simply some notices and circulars. As a matter of fact, there is no initiative from the officers end. There is, no doubt, a non-official secretary in the Subdivisional Defence Committee, but side by side there is also an official Secretary withal along official Chairman, the Deputy Commissioner. In fact the officials have been entrusted with all the responsibilities and the non-official Secretary is there only for dramatic work merely to excite laughter without having any functioning powers.

So, I like to suggest that this engagement of non-official Secretary should be abolished, although my honorable friends on the Opposition bench are haggling tooth and nail for the same. And the Subdivisional Defence Committee should be reconstituted with a non-official Chairman and an official Secretary. In that case, I opine it will do useful work to that effect.

Sir, in this context, I like to cite an example about the inactivity of the State Defence Fund Committee of which I am also a member.

There was a meeting of this State Fund Committee last year sometime in the month of December, 1962 at Gauhati and that was probably the first

meeting held. In that meeting, it was decided that the Government would print some coupons with the denomination of Rs.1, 5, 10 and 100 for collection of fund. And these coupons would be issued by the State Committee to the Subdivisional and Panchayat Committees. I may be permitted to read out the relevant portion of the proceedings of that meeting :

“With a view to intensifying the collection campaign it was decided that in addition to the system of collection through receipt books (which will continue), there shall also be introduced a coupon system to be used side by side with the receipt book system. For this purpose the Subdivisional Defence Fund Committees and Anchalik Panchayats will be supplied with books of coupons of different denominations, viz., Rs.1, 2, 5, 10 and 100 for sale to the public. These coupons will be printed by Government.

The Secretary, State Defence Fund Committee will maintain an account showing the number of books, denomination-wise, received from the Government Press and the number of books issued to different Subdivisional Defence Fund Committees, Anchalik Panchayats and/or members of the State Defence Fund Committee.”

It is about three months passed but no action has been taken till now. It is probably for the appointment of non-official Secretary of State Defence Fund Committee and that he may not be getting full co-operation from the officials.

There are innumerable Committees formed with independent respective authority. Sometimes on the same subject matter, different circulars are issued by different authority. As a result, all the activities remain confined in proceedings, circulars and notices and people also become bewildered what to do and which to follow. In this connection most respectfully I like to suggest that there should be one parent State Committee with full powers, instead of several committees like, State Defence Committee, State Defence Fund Committee and so on. And down to the Gaon Panchayat level there should be one committee in each tier subordinate to that State Committee. Apart from this, one Minister should also exclusively be entrusted to help these committees in all respects. Besides the function of fund collection, publicity, etc., and all sorts of Civil Defence function, viz., recruitment of Home-guards, Village Defence Party, Village Volunteer Force, Labour Bank, Rifle Training, etc., should be entrusted to this Committee. Concerned departmental officers should be asked to render all necessary help to this committee. If this is done, I think, the work will be very systematic from the top to the bottom.

My third point is, the Governor in his address very kindly said that the schemes for Medical Education already taken up are progressing. Measures connected with primary health units, welfare schemes, establishment of dispensaries, etc., are all proceeding in our State. But what is the progress of Medical Education particularly in Gauhati and what is the number of new dispensaries and health units and where these have been established. All these have not been mentioned therein. But as members of this Assembly we should be informed by the Medical Minister by issuing a bulletin from time to time. For, it is not possible for the Governor to give

full details in his address. But so far my knowledge goes not a single dispensary has been established in the Dhubri subdivision for the last two years. I do not grudge for establishing dispensaries in other districts of Assam or in the District of Cachar. But I like to request that the most backward border subdivision of Dhubri should have its due share proportionately in comparison to other districts.

In this connection I would like to apprise the Hon'ble Medical Minister that there is a place along the National Highway about 20 miles in length from Gauripur to Bagribari which is a most congested area, but in spite of innumerable representation no action has been taken by the Department for establishing a dispensary there. In the year 1958 the then Medical Minister has very kindly laid the foundation of the proposed dispensary at Alamganj which is the Central Place of this area. That foundation timber post has been totally damaged, but no dispensary has been raised till today. So, I request the Medical Minister to sanction one dispensary in this place where hundreds of poor people are embracing death for want of medicine and treatment.

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA (Chief Minister) : Was the foundation laid before the dispensary was sanctioned, or what happened ?

Shri SAYED AHMED ALI (Gouripur) : There was a proposal, Sir.

Shri RUPNATH BRAHMA (Minister, Supply) : Sir, the arrangements were made by the local people and not from the Government side.

Shri SAYED AHMED ALI (Gouripur) : My fourth point is that now-a-days without industry a country cannot prosper or become self-sufficient. Growth of industry is essential in view of heavy devastation of agricultural products caused by regular floods in the State of Assam and particularly on the areas situated on both the banks of mighty Brahmaputra river. But without the help of power the industry cannot be economic and profitable. The benign Government of Assam has very kindly taken up schemes to electrify the whole State both urban and rural areas. It is really a very good news to see in the Governor's Address that in 1962-63, several places namely, Aijal, Biojynagar, Mirza, New Palasbari and Abhayapuri have been electrified. Further we are very happy to hear that in the year 1963-64, power will be installed in Rampur and Sootea. So far I understand and as on usual practice, electricity is supplied first in Municipal areas, then gradually it extends to semi-urban and rural areas.

Here I am surprised to see that in the places which were electrified in the year 1962-63 except Aijal there is no municipality or small town area in other four places namely (1) Biojynagar. (2) Mirza (3) New Palasbari and (4) Abhayapuri.

Further, it becomes beyond imagination to think that in the places where the Government is proposing to supply electricity in the current year, namely Rampur and Sootea, there is also no Municipality or Small town. But in this connection, I beg to submit that there is a place namely Gauripur in Dhubri Subdivision which is one of the oldest Small Town area with a

population of more than 15 thousand where the Government has not yet proposed to install electricity inspite of several representation made to the Minister concerned both written and verbal. I am told that installation of electricity in small town area is uneconomic, but most respectfully, may I ask the Minister concerned how it becomes economic in the case of other places named above where there is no small town area even.

Shri BIMALA PRASAD CHALIHA (Chief Minister) : There is no generators in those places. They get the power from Umtru. There (in Gauripur) it will require diesel generator for generation of electricity.

Shri SAYED AHMED ALI (Gauripur) : Sir, what about the electricity at Abhayapuri which is run by a seperate generator ?

Why this discriminating attitude in the case of the District of Goalpara in every matters ? Is it that the people of Goalpara pay less taxes or revenue to the Government than the people of other districts ? Is it not a fact that the Government is getting huge amount by way of rich forest resources, match factory and through other resources from the district of Goalpara ? Is it not unfair to refuse to give by way of something in return ?

I do not envy for the all round development of other districts of Assam, but at the same time I have got equal right to demand for the development of this backward district of Goalpara so that it may be raised at par with other forward districts.

With these words, Sir, I support the motion of vote of thanks given by my senior friend Mr. Agarwala.

Mr. DEPUTY SPEAKER : Mr. Haladhar Ujir.

Shri HALADHAR UZIR [Tamalpur (Reserved for Scheduled Tribes)] মাননীয় উপাধ্যক্ষ মহোদয়, বাজ্যপালৰ ভাষণত বৰ্ত্তমান অসমৰ যি পৰিস্থিতি সম্পৰ্কে প্ৰকাশ পাইছে তাক ভালদৰে পঢ়ি চালে এইটোৱেই প্ৰতিয়মান হয় যে তাৰ দ্বাৰা মাত্ৰ তেখেতৰ আশ-ভুঞ্জাহে প্ৰকাশ পাইছে। তাৰ দ্বাৰা তেখেতে দেশৰ জনসাধাৰণক সন্তুষ্ট কৰিব পাবিছে বুলি মই নান্নাবো। কাৰণ সচাৰ্কে আজি তেখেতৰ ভাষণত যিটো প্ৰকাশ পাইছে তাতকৈ বেচি আমাৰ জনসাধাৰণে বিচাৰিছিল। দেশৰ এই সন্ধিক্ষণত চৰকাৰৰ যি দায়ীত্ব আছিল সেই দায়ীত্ব সম্পৰ্কৰূপে পালন কৰিব পৰা নাই। এই কথা আজি সকলোৰে মুখে মুখে শুনা যায়।

আজি এই যুদ্ধৰ সময়ত দেশৰ প্ৰত্যেক নাগৰীকেই তেওঁলোকৰ কৰ্ত্তব্য সম্পূৰ্ণৰূপে পালন কৰিছে, আৰু ইয়াৰ কাৰণে যথা সৰ্বস্ব ত্যাগ কৰি সোণ আগবঢ়াইছে—চৰকাৰৰ ওচৰত দান কৰিছে। গতিকে তেওঁলোকে চৰকাৰৰ পৰা বিচাৰিছে যে এই ধন-সোণবিলাক প্ৰকৃত দেশৰ কামত খৰচ হয়। এই ব্যয়লৈ বাইজে সজাগ হৈ চাই আছে। গতিকে মই কব খুজিছো যে চৰকাৰে নিশ্চয় চাব লাগিব যাতে দেশৰ সম্পত্তি আৰু বাইজৰ ধন-সোণ কোনোমতে অপব্যৱহাৰ নহয়। কিন্তু আজি দেশৰ নামত, যুদ্ধৰ নামত বাইজৰ ধন সম্পত্তিৰ অপব্যৱহাৰ হৈছে। কাৰণ আজি এই সন্ধিক্ষণত দেশৰ বাস্তা-ঘাট বা যুদ্ধৰ প্ৰয়োজনীয় বাস্তাঘাটৰ যি প্ৰয়োজন আছিল বা যুদ্ধৰ কাৰণে আমাৰ উৎপাদন যিমান আগবাট্ৰি লাগিছিল লগতে যুদ্ধৰ সাজ-সৰঞ্জাম যিবোৰ আগবাট্ৰি লাগিছিল, চৰকাৰে সেইটো কৰিব পৰা নাই। বৰঞ্চ দেখা যায় এই

যুদ্ধৰ স্মৰণগল্পে বহুত মানুহে নিজৰ স্বৰ্গ, আধিক অৱস্থাৰ উন্নতি কৰাতহে অগ্রসৰ হৈছে। আনকি চৰকাৰৰ গুৰিব্যবস্থা সকলৰো এই প্ৰচেষ্টাই দেখা যায়। আমাৰ ভাল লাগিছিল যে যুদ্ধৰ সময়ত মঞ্জীসকলে এমাহৰ দৰমহা আগবঢ়াইছিল—এইটো বৰ সুখৰ কথা কিন্তু তাতো দেখা যায় তেখেতসকলে যুদ্ধৰ নামত গোটেই দেশতে লাগতীয়ালেই হওক বা অলাগতীয়ালেই হওক—চাৰিওফালে ভ্ৰমণ কৰিছে। অৱশ্যে ভ্ৰমণ কৰিব নালাগে বুলি মই নকও—কিন্তু মই ইয়াতেহে জোৰ দিছো যে তেখেতসকলে দেশক যিদৰে আগবঢ়াব লাগে, তেখেতসকলে তাতকৈ বেচি খবচ কৰিছে। অৱশ্যে মই কও দৰ্কাৰী ভ্ৰমণ বাদ দি দেশৰ ধন সঞ্চয় কৰিব নালাগে।

তেজপুৰ Evacuation সম্পৰ্কে বহুতো মাননীয় সদস্যই কৈ গৈছে— এইবিলাক নিশ্চয় ভাবিবলগীয়া কথা। তাত বিবিলাক খেলিমেলিৰ সৃষ্টি হৈছে তাৰ চৰকাৰে এটা সুবিচাৰ কৰিব লাগে। তাত বহুত কথা লুকাই আছে। তেজপুৰত Mass evacuation হৈছে আৰু আমি কাগজত পঢ়িছো। সেই সময়তে এখন গাঁৱৰ ৩২৩ জন মানুহে তাৰে মাৰোৱাৰীৰ দোকান এখন লুট কৰিলে—পিচত অৱশ্যে সেই দোষীসকলক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিলে। Mass evacuation ৰ সকলোৱে স্থান ত্যাগ কৰিছিল কিন্তু সেই গাঁৱৰ মানুহখিনি কি সাহত বৈ আছিল? জানিব পোৱা গৈছে সেই লুট কৰা মানুহ

বিলাক হেনো মুছলমান সম্প্ৰদায়ৰ আছিল। এইবিলাক ঘটনাত নানা ধৰণৰ কথা লুকাই আছে নিশ্চয়।

Mr. DEPUTY SPEAKER : There is no quorum in the House, and the business of the House may be suspended.

(The Speaker took the Chair.)

Mr. DEPUTY SPEAKER : I would like to draw the attention of the leader of the House and the leader of the United Opposition Front that we have to suspend the business of the House for want of quorum, and I hope in future this will not happen.

Shri HALADHAR UZIR [Tamalpur (Reserved for Scheduled Tribes)] শিলচৰত যি দুৰ্ঘটনা হৈ গল সেইটোও ভাবিবলগীয়া কথা। এই ধৰণৰ দুৰ্ঘটনা দেশত হলে উভয় সম্প্ৰদায়ৰ সম্প্ৰীতি কেনেকৈ আশা কৰিব পাৰি ?

নেফা সদস্যক মাননীয় কেবাগৰাকী সদস্যই কৈ গৈছে। হয়তো নেফা কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ হাতলৈ যোৱাৰ কাৰণে এই অৱস্থা হৈছে। সেয়ে N.E.F.A Philosophy পৰিবৰ্ত্তন কৰি তাৰ সম্পূৰ্ণ শাসন বাজ্যিক চৰকাৰৰ হাতলৈ আহিব লাগে। নেফা শাসন নীতিত বোৰা থকা কাৰণেই চীনে ইমান সহজে আক্রমণ কৰিবলৈ পালে।

আমাৰ ৰাজ্যখন চাৰিও ফালে শত্ৰুয়ে আগুৰি আছে। এফালে নগা, আন ফালে পাকিস্তান, সেই কাৰণে আমি অতিপাত সজাগ হৈ থাকিব লাগে। চীন ভাৰত সীমা বিবাদ আজি কাশ্মীৰ সমস্যাক লগত জড়িত হৈ পৰিছে।

আমি ইয়াকো বুজি নেপাও নে যে পাকিস্থানে “চীন ভাৰতৰ পাকিস্থান সমস্যা সমাধান সীমাৰ সমস্যা নাথোন-এটা সাধাৰণ সীমাৰ বিবাদ যি বিবাদ কাশ্মীৰ সমস্যা সমাধান হলেই আপোনা আপুনি সমাধান হব” বুলি কোৱা কথাৰ পৰ ইয়াৰ সত্যতা ওলাই পৰে ?

Mr. SPEAKER—এইবোৰ কথা আপুনি কত পালে ? এইবোৰ কথাৰ কোনো ভিত্তি নাই। আপুনি অন্য কথা কওক।

Shri HALADHAR UZIR [Tamalpur (Reserved for Scheduled Tribes)] এই কথা আমি খবৰ কাগজৰপৰা সংগ্ৰহ কৰিছো। এই সমস্যা অসমৰ সমস্যাৰ লগত জড়িত আছে। সেই কাৰণে এইবিলাক কথা চিন্তা কৰিবলগীয়া হৈছে।

এতিয়া বাস্তাঘাট সম্পৰ্কে দু-আঘাৰ কও। বাস্তাঘাটৰ প্ৰতি বৰ্তমান চৰকাৰ সজাগ হোৱা নাই। অসমক চীনৰ হাতৰ পৰা বক্ষা কৰিবলৈ বাস্তাঘাটৰ প্ৰয়োজন—সেই বাস্তা এতিয়াও হৈ উঠা নাই। কামৰূপ, গোৱালপাৰা, দৰঙা, বাস্তাঘাটৰ কোনো উন্নতি হৈছে বুলি কব নোৱাৰি। অকল নেফাই যে সীমামূৰী অঞ্চল এনে নহয়। কামৰূপ দৰঙা সীমামূৰী অঞ্চল। এইবিলাক অঞ্চলৰ লগত সম্পৰ্ক থকা বাস্তাঘাট ঠিক কৰিব লাগিব। বগিয়া দৰঙা বাস্তা উন্নত নোহোৱাৰ কাৰণে যুদ্ধৰ সময়ত আমাৰ টেক আদি লৈ যোৱাত বহুত বাধা আহি পৰিছিল। বমডিলা পতনৰ সময়ত যেতিয়া দৰঙা অভিমুখে গৈ থকা টেক আদি তেজপুৰলৈ যুৰাই আনিব লগীয়া হৈছিল সেই সময়ত পোন বাস্তা নোহোৱা বাবে সকলো সামৰীক বাহিনী বন্ধৰ সাজ সজ্জাবন্ধিয়া চাৰিআলি-পৰা যুৰাই নিব লগা হোৱাত প্ৰতিবন্ধক বিপৰ্যায় ঘট। কথা কোনেও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে। তেজপুৰলৈ, তামোলপুৰৰ পৰা পোন বাস্তা থকা হলে এই অৱস্থা নহলহেতেন। গতিকে চৰকাৰক অনুৰোধ কৰো এই বোৰ বাস্তা নিৰ্গাণ কামত কোনো অবহেলা নকৰে যেন।

অধ্যক্ষ মহোদয়, মই দেশৰ খাদ্য সমস্যা সম্পৰ্কে কব খুজিছো। চীনৰ লগত বুজ কৰিবলৈ হলে দেশৰ খাদ্য সমস্যা দূৰ কৰিব লাগিব।

অধ্যক্ষ মহোদয়, আমাৰ দেশৰ খাদ্য সমস্যা ক্ৰমে জটিল হৈ পৰিছে। এই সমস্যা যদি দূৰ কৰিব নোৱাৰি তেনেহলে চীনৰ লগত বুজ প্ৰচেষ্টাত বাধা জন্মিব পাৰে। গতিকে অধিক শস্য উৎপাদন ক্ষেত্ৰত অধিক গুৰুত্ব দিব লাগিব। অৱশ্যে ইমান দিনে অধিক শস্য উৎপাদন ক্ষেত্ৰত লাভবান হব পৰা নাই। ইয়াৰ আচল কাৰণ হৈছে যে চৰকাৰে জলসিঞ্চন বিষয়ত বিশেষ জোৰ দিয়া নাই। কৃষক সকলে যাতে অধিক শস্য উৎপাদন কৰিব পাৰে তাৰ কাৰণে এই বিষয়ত চৰকাৰে Deep Tube well ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। দুৰ্যোগ আৰু বানপানী একেবাৰে আগবাঢ়িব পৰা নাই। এফালে প্ৰকৃতিক নথকাত দেশত নিবনুৱা বৃদ্ধি হৈ গৈছে। এই দুয়োটা সমাধান কৰিবৰ বাবে চৰকাৰে জলসিঞ্চন ব্যৱস্থা হাতত লব লাগে।

মাটি সমস্যা দেশত আজিও সমাধান হোৱা নাই। বৰঞ্চ দিনকদিনে বাঢ়িহে গৈছে। গাঁৱত সদায় শুনা যায় ইফালে বেদখল, সিফালে দখল উচ্ছেদ ইত্যাদি, জৰিপা শেষ দল যদিও ভূমি সমস্যা একেদৰেই বৈ গল। সদায় এটা নহয় এটা বেমেজালি আছেই। এনেকুৱা বেমেজালিৰ কাৰণেই অলপতে

মন্ত্রী মহোদয় মন্য বান্ধাউ গৈছিল। আশা কৰো নাটি সময়্য সমাধানত বিশেষ গুৰুত্ব দিব। অৱশ্যে গুনি স্তম্বী হৈছে যে গ্ৰামদান আঁচনি খন চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰিছে। আশা কৰো ইয়াৰ দ্বাৰা আমাৰ নাটি সময়্য সমাধান হব। এই সংক্রান্ত গাঁওবিলাকৰ উন্নতি সাধন কৰিবৰ বাবে ৪ লাখ টকা দিব। এই গাঁওবিলাক যাতে ঠিকমতে উন্নত হয় আৰু পৰিচালিত হয় তাৰ বাবে বিশেষ লক্ষ্য ৰাখিব লাগে আৰু যি জন বিষয়া নিযুক্ত কৰা যায় তেওঁকো সতৰ্ক কৰি দিব লাগে।

দেশৰ খা-খবৰ, বিশেষকৈ যুদ্ধৰ বাতৰি যাতে দেশৰ একেবাৰে পিচপৰা অঞ্চলৰ লোকেও পাব পাৰে তাৰ ব্যৱস্থা হিচাবে ক্ৰমে বেডিও দিয়াৰ কথা গুনিছিলো। প্ৰত্যেক গাঁও পঞ্চায়তক একোটা বেডিও যন্ত্ৰ দিব বুলি গুনিছিলো কিন্তু আজিলৈকে দিয়া দেখা নাই। আটাইবোৰ কাম কথাতে শেষ হোৱা দেখিছো। কাৰ্য্যত একো নাই।

মাননীয় সদস্য, শ্ৰীদুৰ্গেশ্বৰ শইকীয়াই কৈছে যে শিক্ষা ক্ষেত্ৰটো দুৰ্নীতি সোমাইছে। শিক্ষাত দুৰ্নীতি হলে কেনেকৈ সুযোগ পাব পাৰে। বৰ্ত্তমানৰ শিক্ষকসকলে নানান কাৰণৰ বাবে, জীৱন ৰীমাৰ এজেন্ট হৈ ঘূৰি ফুৰে, ইফালে শিক্ষকতাৰ কামো কৰে। এনেবোৰ বেমেজালি যাতে হব নোৱাৰে তাৰ বাবে চৰু দিব লাগে।

আমাৰ দেশ গণতান্ত্ৰিক দেশ। ই আজি সমগ্ৰ বিশ্বৰে প্ৰতীক। গতিকে এই গণতন্ত্ৰৰ আদৰ্শ জীয়াই ৰাখিবলৈ হলে সকলোৱে দুৰ্নীতি ত্যাগ কৰিব লাগিব আৰু গণতন্ত্ৰ ৰক্ষাৰ কাৰণে প্ৰত্যেকে নিজৰ কৰ্ত্তব্য পালন কৰিব লাগিব যাতে মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীৰ আদৰ্শ জীয়াই ৰাখিব পাৰি আৰু প্ৰত্যেকে প্ৰকৃত নাগৰিক বুলি পৰিচয় দিব পাৰে।

Shri RAM PRASAD DAS (Bijni) : Mr. Speaker, Sir, I rise to support the amendment to the motion of thanksgiving for the address of the Governor.

Sir, the emergency that followed the Chinese attack on India is completely unexpected to the people and Government of Assam. Although Assam has a strategic and political importance, being surrounded on all sides by hostile countries like China and Pakistan, the Government was fund complacent and unable to apprehend the dangers that might confront this State. The confusion that followed the fall of Bomdila and the meaningless evacuation of Tezpur is not yet all surprising. It was necessary to strengthen the defence arrangements of Assam. Immediately after Longju was taken, if not when Takergram was attacked by Pakistan or when Naga hostiles almost ran rampant the entire area upto Dimapur in upper Assam, the danger was more direct and imminent to the people of this State, and it was necessary for our State Government to put pressure on the Centre to do the needful to meet such contingency. Our Government have long been following the rule of dittoing the Centre without trying to understand the implications of Centre's actions on this strategic area.

Sir, Assam is connected with the rest of India by a very narrow corridor. and between Coochbehar and Assam, there are many turbulent rivers, which have not been bridged as yet, Therefore, we witnessed the

spectacle of Assam being without any link with the rest of India except the over-loaded rail communication. We were at the mercy of Pakistan for the Steamer service and at the mercy of nature for the road-link. It is only the unexpected decision of China to withdraw voluntarily from the occupied areas that saved Assam from a terrible catastrophe. Sir, I am saying so only with the objective of placing before this House squarely the real State of affairs. I have been constrained to make such observations.

Now, Sir, it is high time to think of having a permanent garrison and of raising a permanent Division from Assam equipped with modern armaments to meet any eventuality in this area. It is high time to consider seriously the advice of giving military training to every able bodied adult above the age of 18 years in this State. If the recent experiences did not lead us to such action, we shall miss another chance of organising the nation.

Sir, it is wrong to consider the Sino-Indian dispute as a mere border conflict. Such description minimises the real character and significance of the dispute. It is a war with all its implications. China is not merely interested on a chunk of territory of India. China considers India as her real rival in the Afro-Asian group. If China wins, Communist expansionism and totalisation philosophy will win. If India wins, Democracy will survive and peace will prevail. The unilateral Cease-fire proposals of China should not be taken seriously. They should be regarded—a part of a big strategy of making us believe that the war is over, and sending us to sleep. China's non-acceptance of the Colombo proposals in toto and the incidence that stand us up this sleep. Therefore, we shall have to remain alert even if the war with China comes to an end.

We must remain vigilant and well prepared. War, now-a-days, is a total war. It is not confined to the army and the front. It involves the whole people. So, the mobilisation must be total. Every-one has to take part in the war. Now-a-days notions of "Civil Defence" are meaningless. Parachutes may drop anywhere and interfere with communication. From distant bases, missiles may be thrown on any place causing damages and making our people panicky. But we shall have to be ready. Therefore, with proper vigilance, the whole nation should be brought to war-philosophy to fight for independence and integrity of the country that we love most. There must be complete and emotional integrity. And this need has become most urgent in this frontier and strategic State.

Now, Sir, let us ask ourselves whether we have given proper emphasis on this problem. This does not mean surrendering principles or appeasement at any cost. An atmosphere has to be created, and divergent views of the people, representing divergent sections, ought to be brought to the conference table and make to discuss their mutual problems. But we have never done that. Who talks me frank and free, solutions are easy. But when the talks are conducted under reserves, or at the back of the conflicting groups, they are bound to result in suspicion and failure.

Sir, it is most sad and unfortunate that the communal situation took shape indeed, at Silchar, when we were all boosting national integration of India standing as one man to fight the aggressor. It has underlined the fact that "If national integration has been achieved due to Chinese Aggression". One thing again has been brought to the lime-light

during this crisis—this is the loose set up of this area. There are 5 different administrative units, independent and separate from each other—Assam, NEFA, Manipur, Tripura and Nagaland. True, each of these units has got its peculiar problems. But there are certain common problems also like that of communication, internal peace and order, economic development, etc. These problems are not only common, but also urgent. These problems should be tackled at a common point.

If merger of these units into one whole is not possible, let us have atleast some sort of confederation, to develop this area in a way that will guard any possible aggression and make this area as self-sufficient and self-contained under any eventuality. And if we appreciate this need, we must be bold enough to tell the Centre about it; and Assam being the biggest unit, should take the initiative. Let the other units find out their re-action; and talk to them and persuade them and build up such an agency. I think, Sir, this will be a real contribution in political thought and actual action.

War has also focussed our attention on our behaviour and on profession and we have been dinning into the ears of the people that they must be ready to sacrifice, suffer for the cause of the country. But we are more interested in precept than on example. There has been a voluntary cut of salary by the Ministers and State Ministers. But has that actually led to saving? The tours have increased. There is no planning in the tours. And to-day, what has been saved, has been lost in meeting the expenses on tours. This is not confined to the Ministers alone. During this period many new posts have been created with high salary. Even the retired persons have been brought back and are given salary they last used to draw. We ask people to make sacrifices, whereas in the case of a big officer, we find that he can not work unless a carrot is held before his nose.

We want common people to donate money, gold, and eat less and save more and avoid conspicuous consumption. We are interested on the same thing also from those who are in the higher leader in the society. But have they done so? It is common knowledge that the common people have contributed more to the war efforts than the richer people. There is a disproportionate ratio of the burdens of the war. Can the common people feel enthused when such things are happening before their own eyes? Such tendency and situation cannot allow emotional integration and forge a determination to fight the aggressor at all costs.

Sir, regarding pace of activity, Assam is known to be land of Lahe Lahe and even after the big shock, we have not been able to get rid of this sloth. This is more conspicuous on Governmental level. There is no realisation that war demands execution of schemes at top speed.

Lastly Sir, regarding schemes and planning to meet war emergency, there is nothing visible. Although the war started in October, it took more than a month to form the Defence Committee in the State and District level.

The Committees also have been formed with partisan outlook, where national approach is lacking. Due to such lack of planning, Education became the first-casualty of the war. Educational institutions were requisitioned without planning. To-day Home Guard training has been given top priority but there is no plan regarding utilisation of the trained Home Guards.

Sir, it is however not too late to amend matters, to look at the war at real war which cannot afford complacency or panic, which demand contribution from every one and where national approach has to be found out. Let us not miss the opportunity of the peoples' enthusiasm and harness it to the best advantage and interest of the country.

Sir, with these words, I support the amendment motion brought by Hon. Member, Shri Madhusudhan Das.

Mr. SPEAKER : Is there any Hon. member who will participate in to-day's debate ?

Adjournment

The Assembly was then adjourned till 10 A.M. on Monday, the 4th March, 1963.

R. N. BARUA,
Secretary,
Legislative Assembly, Assam.

LIST OF BOOKS FOR ANNUAL EXHIBITION

1. Old Book and Stationery Co. New York	1. Old Book and Stationery Co. New York
2. M. S. R. Co. Boston Boston	2. M. S. R. Co. Boston Boston
3. H. C. Clark Book Store Boston	3. H. C. Clark Book Store Boston
4. A. A. Knapp Boston	4. A. A. Knapp Boston
5. A. A. Knapp Boston	5. A. A. Knapp Boston
6. The Boston Store & Book Co. Boston	6. The Boston Store & Book Co. Boston
7. C. O. Morgan (Boston) Boston	7. C. O. Morgan (Boston) Boston
8. J. B. Clark Boston	8. J. B. Clark Boston
9. J. B. Clark Boston	9. J. B. Clark Boston
10. J. B. Clark Boston	10. J. B. Clark Boston
11. J. B. Clark Boston	11. J. B. Clark Boston
12. J. B. Clark Boston	12. J. B. Clark Boston
13. J. B. Clark Boston	13. J. B. Clark Boston
14. J. B. Clark Boston	14. J. B. Clark Boston
15. J. B. Clark Boston	15. J. B. Clark Boston
16. J. B. Clark Boston	16. J. B. Clark Boston
17. J. B. Clark Boston	17. J. B. Clark Boston
18. J. B. Clark Boston	18. J. B. Clark Boston
19. J. B. Clark Boston	19. J. B. Clark Boston
20. J. B. Clark Boston	20. J. B. Clark Boston
21. J. B. Clark Boston	21. J. B. Clark Boston
22. J. B. Clark Boston	22. J. B. Clark Boston